

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Dzień dobry Państwu. Miło mi Państwa powitać w kolejnym podkaście żurnalisty. Zanim zacznie się rozmowa, chciałbym Państwa w imieniu gospodarza poprosić o wystawienie oceny i obserwację podkastu.

Nie zajmie to Państwu więcej niż kilka sekund. Życzę dobrego odsłuchu.

Dzień dobry Państwu. Rozmowy żurnalisty są przeznaczone dla osób pełnoletnich, ze względu na występującą w nich treść.

Pozdrawiam Marta Wierzbicka.

Żurnalista rozmowy bez kompromisów.

Sponsorem podkastów żurnalisty jest Multident Bonding Center, najbardziej popularna klinika stomatologii estetycznej w Polsce doktora nauk medycznych Piotra Trafidło.

Dzisiaj u mnie Katarzyna Warn. Dzień dobry.

Dzień dobry.

Jak jest zazwyczaj twoja pierwsza myśl, kiedy budzisz się rano?

Myślę, że takie lekkie zdziwko, że jestem.

Taka jaka jesteś?

Nie, że w ogóle jestem. Od dzieciństwa mam zdziwienie tym statusem.

Ale cieszysz się, że jesteś?

To jest takie objawienie. Zawsze mi się to wydawało takie cudowne.

W sensie, że to cud. Ale jestem, czyli moja świadomość.

Wydaje mi się, że to obudzenie się to najpierw jest takie, że świadomość się budzi, a potem dopiero zaczynam łapać, że jeszcze ciało jest.

Ale to fajne. To takie przyjemne dla głowy, że na początku myślisz w takiej...

Takie wóz.

Tak, że myślisz, że jesteś i to jest właśnie ten moment, w którym o tym pomyślałaś.

A pamiętasz siebie pierwszą?

Mam dużo wspomnień, jako takie dziecko małe.

Takie między 2-3 lata.

I to są takie filozoficzne myśli.

Co prawda bardzo uproszczone, ale właśnie takie jakby objawienia, że na przykład, nie wiem, ja bardzo dużo, nawet mam takie jakieś filmiki, Tata robił na takiej szesnastce, czy ósemce.

I mam, że siedzę i patrzę gdzieś tam w okno, takim zamyślonym dzieckiem na tych filmikach.

No i patrzyłam na przykład, ulubionym moim miejscem do obserwacji był balką.

I albo padało, no to szyba była i leciały te kropelki.

I godzinami patrzyłam, jak one się ze sobą łączą.

I myślę, co to za system jest, że ona leci, sama leci, a potem myk i już jest zwierz innej.

I one się tak doskonale połączyły, że znowu tylko jedna leci.

No nie, że jakby łapałam, to takie psychodeliczne, ale dzieci są w tym stanie, wiesz, Tata we wczesnych latach, podobne do 7 roku.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

I ja myślę, że to jest, nawet dzisiaj jest to do myślenia super.
No nie, dla mnie, bo jest jakiś system w świecie, w którym żyjemy.
I on jest systemem jedności, nie rozdzielaniem, wiesz.
A drugie, na przykład, to jest jakby, było takie skrzyżowanie za oknem.
No i samochody jeżdżą, ludzie chodzą i sobie myślę,
tak, jakie to jest skomplikowane, a wszyscy wiedzą, co robić, nie?
Że to działa. Nikt się nie jakby, no akurat nie zaobserwowałam,
że był wypadek, że ktoś się przewrócił.
Dla mnie każda minuta tego spójnego ruchu, to było coś niesamowitego.
Czyli tak naprawdę chyba od dziecka szukałam systemu we wszystkim.
I od dziecka nawet nie szukałam, tylko jakby to było jakimś takim,
to widziałam w świecie, że jest system i że jest jakiś rodzaj,
czy ja wiem, jedności w tym.
A to, jak odejdywała się w takim systemie, że idziesz do szkoły,
albo do przedszkola.
Znakomicie.
I co to znaczy znakomicie?
No, bo czułam się świetnie ze względu na to,
że w przedszkolu czułam się świetnie,
bo towarzystwo super się ułożyło wszystko tam.
I to przeczka, ale mi się śniło po nocach, jak już byłam zupełnie dorosła.
Mieliśmy bardzo dobrą ekipę i prowadziliśmy taki jakiś klub dyskusyjny.
Najważniejszym pamiętam dwa tematy.
Jeden temat to był taki pieprzyki.
Ja mam dosyć dużo pieprzyków na całym ciele.
I jeżeli się udało znać po dwóch stronach, w tym samym miejscu pieprzyk,
to oznaczało, że jest się pięknym i szukaliśmy tych dowodów na piękno.
A druga kwestia na to wiadomo, że skąd się mierą dzieci.
No i tam zostało ustalone, że od pocałunku.
Kasia, a czy całowałaś się już od samego początku?
Nie, ale byłam przyczkolu zakochana.
I to jest piękna historia, bo to był Janek.
Janek miał taką szermę potokiem.
Był bardzo tajemniczym chłopakiem i blondynem.
I pamiętam jakieś takie wrażenie, że wchodzi do przyczkolu,
a on już zamienia buty na kapcie.
I tak siedzimy niedaleko siebie.
No i Janek.
I to jest bardzo romantyczna wizja.
On jest mega sexy nadal w mojej głowie.
Przecież był tam sześciolatkiem.
I ja go spotkałam.
Mając tam 22-3 lata w grudziącu, byłam na jakiejś imprezie.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Bardzo duża rzadkość,
bo jakoś tak się spotkałeś z moją przyjaciółką
z dawnych lat, z podstawówki.
No i patrzę tu Janek.
To raz, że dziwne, że go rozpoznałam, no nie.
Ale siedział przy piłpiwo, przy jakimś tam stoliku.
I przesiadam się do niego i mówię,
Janek, on tak zobaczyłam po jego wzroku,
że fajna dupa, ale cię nie zna mnie.
Chodziło się do piątki.
Jakiej piątki do przedszkola?
On, no.
To ja byłam sobie zakochana, no nie.
I jestem pewna, że ten stan zakochania
to już się wtedy dzieje.
Zresztą u mojej córki też wystąpił w żłobku.
I miała schacki z Emilkiem.
I sorry, Helena, nie powinna może tego powiedzieć.
Ale to było tak piękne,
że romantyczna, erotyczna miłość,
bo erotyka dzieci również istnieje,
choć dorośli często nie chcą wiedzieć o tym, nie.
Ale że to żyje z nas od początku,
bo to jest po prostu życie.
No tak.
Tego się wszystkiego uczymy od samego początku.
Wydaje mi się, że jako dzieci widzimy to prostsze.
Tak jak ty powiedziałaś, że patrzyłaś na te ulicy
i na te krople deszczu
i patrzyłaś na to po prostu i wydawało ci się to, że wow.
No.
To tak wydaje mi się, że dzieci też mogą
tak interpretować w ogóle relacje.
Mogą nie wiedzieć czym to jest, a wiedzą co czują.
Tak.
Że to jest po prostu intuicyjne, dość mocno,
no bo brakuje im na zewnictwa,
żeby po prostu wiedzieć czym to w rzeczywistości jest.
Ty byłaś w szkole wzorową uczennicą.
Nauka przychodziła ci z łatwością.
To są twoje słowa o tej ulicy.
Byłam, byłam.
Ale w podstawówce, bo wiceum już nie,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

bo w podstawówce to było łatwe.
Wiesz, oprócz matmy oczywiście,
ale matma też była dosyć,
no taka przyjazna jeszcze może, nie.

I z matematyki...

Pierwsza moja uwaga i to taka radykalna
moje wystąpienie w podstawówce.

Problem był z tabliczką nożenia,
który mam do dziś.

Mhm.

I pani powiedziała, że mam napisać,
że znowu nie umiem,
a ja się naprawdę uczyłam,
tylko nie szło mi to.

Mhm.

I mam podpisać i mam i tata.

Co mnie po prostu tak uderzyło
i jakby uderzyło w mojej poczcie godności.

Bo co to znaczy mam i tata?

Bo ja mam mamę, której powiem,
a tata nie będzie wiedział
i wtedy nie dostanę lania,
czy coś takiego.

I wstała mi, powiedziałam,
że podpiszę mama, tata, brat,
a nawet może pies,
jak pani chciałaby.

No i wiesz, bo aura.

Dof.

Ale paski były,
tam srebrne tarcze i tak dalej,
ale tak lekko bez wysiłku.

Natomiast no zawsze byłam kumanistką
i z fizyki zdarzało mi się mieć piątkę,
z chemii też miałam dobre lociki,
ale jak nie miałam, to olewałam.

To po prostu tylko historia,
historia sztuki właśnie,
historia i Polski.

I to było, to był dla mnie,
miałam ciągle poczucie szczęścia,
że przychodzę
i ciągle coś na najwyższym poziomie

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

mnie tam spotyka.
W każdej klasie dostaję listę lektur
i znajdują się same perły tam.
Tam nie ma blefu,
tam nie ma nic, co jest niejakościowe.
A ty uczu, skąd wzięłaś to,
żeby też tak się tym cieszyć,
nawet jak wspominasz o tym,
widać, jak promienie jesz?
Skąd była to taka przyjemność,
czerpania z życia w tamtym okresie,
gdzie to nie jest u każdego
i nie jest to tak oczywiste,
jak ty o tym opowiadasz?
No, może dlatego, że ja też,
bo dzisiaj dzieci są zasypane
tymi dodatkowymi zajęciami.
Ja byłam, to nie były te czasy.
Chciałam pójść do baletu,
to mama tam coś tam mówi,
że nie zdążyła na pociąg,
zapomniała coś takiego,
a ja bardzo tego chciałam.
Po prostu chyba byłam,
bo mój brat na przykład
nie lubił chodzić do szkoły,
mega.
Pożył pierwszego września
i się darł
i ciągnął do domu mamę z powrotem,
czyli zupełnie odwrotna sytuacja,
mimo że chodziliśmy do,
znaczy wychowani,
byliśmy w jednym domu.
Więc chyba miałam po prostu
potrzeby takie intelektualne
od samego początku,
czyli pchłonny umysł,
który potrzebował,
że tak powiem, strawy.
I jak mi się to kręca,
mi się te trybiki,
to ja jestem,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ja czuję prawie fizyczną przyjemność.

A co było takim twoim ekosystemem,

poza szkołą?

Co robiłaś,

jeżeli nie byłeś na tym balecie?

Nie, nie byłam,

chodziłyśmy właśnie z Anią,

moją przyjaciółką,

ale to dopiero w drugiej części podstawówki,

w pierwszej części podstawówki.

Ja miałam dosyć ciężką sytuację

domową, w sensie takim...

No...

Może to już czas o tym powiedzieć,

no po prostu ja miałam...

przychodziłam do podstawówki,

od pierwszej do trzeciej klasy,

miałam takiego dziadka,

który miał traumę powojenną.

I jakby moje rodzice nie zauważyli,

że...

znaczy wiedzieli o tym,

że dziadek jest alkoholikiem,

ale jakoś tak wymyślili,

że dziadek się ma mną opiekować.

I ja byłam odbierana od dziadka

po tym, jak oni wracali z pracy,

czyli zawozili mnie tam,

czyli na siedmą do pracy,

więc ja byłam przed siódmą dziadka

i wracałam jakby 15-30 do domu.

Różnie było ze szkołą,

różnie było z dziadkiem,

bo dziadek czasem odpadał,

no nie, na parę dni.

I wtedy był saigon w tym domku,

i dzisiaj jak patrzę na siedmiolatki,

gdzie wiesz, jakby

spadła na mnie opieka,

no zdecydowanie za wcześnie,

nie, to się wydarzyło,

ale w ogóle dzieci

nie powinny się opiekować dorosłymi,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no to się wydarzyło,
że jakby, wiesz,
otwierasz te drzwi,
bądź dziadek ci otwiera,
już nie pamiętam,
czy miałem, może miałem jakiś klucz,
ale chodzi o to, że dziadek
raz był nieruchomiony w fotelu
dwa, trzy dni
i był,
trzeba to powiedzieć, syf
i nie wiem,
teraz jak sobie myślę o sobie,
co ja robiłam,
od godziny, wycmy, nie wiem,
za piętnaście, siódma, kiedy tam weszłam,
dokąd poszłam na lekcje,
jak się czułam na lekcjach
i, że wiedziałam, że muszę wrócić
i właściwie sytuacja będzie statyczna,
no i były różne dramatyczne historie,
że napisałam list
do jego kumpla,
z którym pił,
ja potem się nie chciałam przyznać,
kiedy kulfony tu ja pisałam,
żeby się odpępkował
od dziadka, bo dziadek
przez niego pije, no nie,
jak zadzwoniłam do mamy do pracy,
no to się okazało,
że mama mówi, że muszę sobie
jakoś poradzić, nie,
no bo mama też jakby,
to był jej tata i jakby,
też musiała sobie
radzić, jak była dzieckiem,
jak mama była w pracy, nie
i to jest taka nieświadomość
powiedzmy, traumatyczna sytuacja,
która została mi przekazana po prostu
i jakby nikt tego nie widział,
ani tata nie widział,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ani mama, znaczy to była jakaś norma,
nie wiem, w ogóle norma
do pokolenia dzieci, tych
ludzi, którzy przeżyli wojnę
myślę, że, wiesz,
to we mnie nie ma w tej chwili już,
to jest przerobione, jakby żalu,
ale
dzisiaj, jak jestem mamą i widzę 7-letnie
dzieci, to trochę dla mnie jest szok, jednak
no bo po układanie sobie tego
w głowie,
no ja myślę, że to dzisiaj mam
mam takie jeszcze
znaczy wiesz,
że to nie jest po prostu
jakby to powiedzieć
ja mam na do opiekuń,
znaczy nie na do opiekuń,
jakieś tendencje w relacjach, nie
takie brania na siebie za dużo
albo jakiegoś takiego krytyka,
że ja sobie z czymś
nie poradziłam, a to w ogóle nie była moja sprawa
zaczynając z tego, nie
i może właśnie teraz to,
że jestem matką, trochę się to też
porządkuje, ale też to bycie matką
nie jest takie proste, bo ja właściwie
za
wcześniej już miałam ten ciężar na
sobie, nie?
Trzeba to sobie poukładać,
posegregować,
żeby później tego aż tak długo
nie nosić, a jeżeli ty mówisz, że
to zaczęło ci się segregować,
jak zostałam mamą,
to wyobraź sobie, co to były za związki.
Ja sobie to dokładnie
wyobrażam, bo
trochę sobie to prześledziłem,
więc, no dobra,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ale jest ten dziadek
i ta historia, jak długo trwa?
To były 3 lata,
jakby bo
moi rodzice dostali na osiedlu
z Szemięci mieszkanie,
mój brat miał
wtedy, jak
dostaliśmy to, ja miałam 6,
2 lata,
chyba jakoś tak wakacje
i się wtedy przeprowadziliśmy
i pierwsza, druga, trzecia klasa były
właśnie
z dziadkiem
i potem w 4
klasie, aha, jeszcze walczyłam
o tę podstawówkę, bo miałam
tak już narąbane w głowie
przez te sytuacje,
że próbowałam zostać w tej podstawówce, nie
upuścić dziadka, bo to była
podstawówka sportowa
i jeśli bym przebiegła
dostatecznie szybko, bo
byłam dobra na długiej dystansy
i wtedy, i w tym miałam szansę,
w krótkich to za, w ogóle
długich dystans to jestem ja.
W każdym zaczęcie tego słowa.
Tak, no i pamiętam
bardzo dramatyczną sytuację,
kiedy mi się nie udało, nie.
Ja byłam załamana.
Co teraz będzie z dziadkiem? Ja to wiedziałam,
że z nim będzie źle.
A miałam tylko 9 lat
i nie mogę go zostawić, no nie.
Na szczęście
przebiegłam źle, tak sobie dzisiaj myślę,
bo
w tym momencie rodzice mnie przenieśli
do podstawówki blisko naszego domu,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

żebym z kolei mogła się opiekować kim
moim bratem.

A i tak miałam
jazdy, od zawsze
opieki nad nim, mi się nie ma
baba Jaga, że mu obcina ręce.

Prawie
dzieciństwo po prostu łąziłam i sprawdzałam,
czy on ma ręce i nogi.

Więc ja już miałam mindfakt
taki poważny, nie, wtedy.

No i, ale to było wyzwolenie,
natomiast dziadek niestety

zaczął
no gorzej się mieć
i w sumie
po dwóch latach
zmarł.

Myślę, że za dużo pił, po prostu,
ale też ze smutku, z samotności, czyli to
dziecko mu jednak załatwiało jakiś
kontakt.

Ale to też
taka śmierć, która mogła być dla Ciebie piekielnie
bolesna, no bo... Była, wiesz? Bo mi się wydawało
i ja myślałam, że ja się rzuca na trudne
po prostu.

Tak wyłam, bo go nie uratowałam.

Bo to też był taki twój dziadek,
no bo tak jak z tego, co mówisz,
no to jeżeli się nim opiekujesz
i znasz jego

taką jego rzeczywistość,
to też bardzo mocno, bardzo łatwo się
przywiązujesz jako dziecko, tak mi się wydaje.

Myślę, że tam jest
taka siatka skomplikowań
w takim momencie, bo jest
rodzaj rozpacz, takiej,
że coś się nie udało, nadmiernego
ciężaru, który Cię właśnie opuszcza
i myślę, że ten płacz też był
rodzajem takiego

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

uwolnienia.

Otwórne i lepsze wakacje mojego życia.

Po jego śmierci.

Pierwsze, wolne i bo po prostu uwielbiam te zdjęcia. Zresztą to chyba najlepsze wakacje tych rodziców i mojego brata i moje.

Nad morzem i takie właśnie, wiesz, nie zapomnę tego, pierwszy raz zobaczyłam morze i jakoś to było tak wyzwalające i biegłam tam

i potem, najpierw usłyszałam

to, a potem tam wbiegłam

i właśnie ja byłam,

chyba szłam do piątej klasy

i miałam taki czarny sweterek,

mi babcia zrobiła, kochałam ten sweterek

i kochałam siebie w tym momencie.

I bo ja się powoli tak byłam

taką młodą kobietką już,

wiesz, i wyszłam z dzieciństwa

i zaczęło się to, co lubię najbardziej

w swoim życiu, czyli wolność.

No.

To ciekawa

ta korelacja z wolnością

u ciebie. A jaki był

twój dom? Taki najbliższy, czyli mama,

tata i brat. Jak to wyglądało?

No takie dwa plus dwa, klasyk.

Klasyczne, mała stabilizacja

skazana przez moich rodziców,

czyli po prostu

to był taki dom,

że o 15. rodzice wracali z pracy, nie?

Tata był elektrykiem,

który w ogóle był lewicowy

i etos pracy był w mojej rodzinie

bardzo silny, dzięki niemu

i dzięki rodzinie z jego strony.

I tata naprawiał

pompy

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

na wsi
i jak były tam
bardzo młodą, został się ojcem,
że nam poznał moją mamę
mając 19 lat,
chyba została ojcem mając 20,
co mu przeszkodziło w maturze.
On bardzo był inteligentny
i właśnie chłonny, tak
i myślę, że
spokojnie by zrobił jakieś studia
i tam w pracy wtedy, w tych zakładach pracy
zachęcano ludzi
szczególnie, którzy byli w partii,
żeby robili studia
i, ale on nie chciał. Być może
jakiś tam problem na poziomie emocjonalnym,
ale też nie chciał tracić czasu
dla niego, jakby to życie rodzinne
i ta praca fizyczna były tym, czego on chciał.
I moi rodzice, jakby w ogóle
nie było w nich jakiegoś
sentymentu do zagranicy,
do innego życia, urządzili się znakomicie,
jak na nich patrzę,
na te,
na te ich relacje, na to, jaki mieli
dom,
jakich mieli znajomych, szczególnie
w tych wczesnych latach, kiedy wszystko się naprawdę
świetnie układało, to to było mega
fensji, to była
totalna hipsteriada, nie?
Tata miał wąsik,
koszulkę z napisem Pepsi, jeździł
wiesz, najpierw jeździł motorem,
potem jeździł samochodem, ja mam
te filmiki, matka piękna,
blondyna, długie nogi, duży cyc,
wiesz, dwójka pięknych dzieci,
mama najpiękniejsza
na zakładzie, jego największe
osiągnięcie życiowe, nie?

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Gonił go jej dawny narzeczony,
bla, bla, bla, i takie tam różne,
i no i ten
ten obiad
codziennie na stole, no nie?
Więc
Mindfuck, ja miałam też bardzo trudną
rodziny od strony mamy
taką, wiesz, gdzie było dużo
alkoholu, i dużo dzieci,
i
jak tam bywałam, plus
mój dziadek,
to miałam Mindfucka,
nie? Bo, bo ten
był taki
powiedzmy
ideą tej małej stabilizacji, dzieci
lubią takie rzeczy, wiesz, ta regularność
jest braciszek,
mamusia tatus, wszystko na miejscu,
nie? Ale to
jakby dodatkowe obciążenie,
i jakby ten alkohol w tle,
no, coś takiego
było jakbym żyła trochę w dwóch
rzeczywistościach.
No to jest zupełnie naturalne, bo
nawet jak opowiadałaś o dziadku, to też
rzeczy przecież spływają na
całą resztę, i tylko takie
najsilniejsze jednostki, i się potrafią
obronić przed tym. Tak, ale
ten dziadek, to była moja tajemnica
raz, raz
nie wytrzymałam, i
uciekłam z domu do babci,
czyli mamy mojego
taty, i miałam tam parę
ulic, no i przyszłam do
babci, opowiedziałam i to
babci zrobiła mi, wiesz, jajecznice,
kakałko, i powiedziała, no już tak

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jest, bo też
dziadek pił drugi,
więc jakby potraktowałam
nie jak dziecko, tylko jak żona
alkoholika, nie? Mamy to samo,
no, wiemy jak to jest, Kasiuk.
Rozumiesz? Nie było komu tego
powiedzieć, po prostu, bo dla wszystkich
ta sytuacja była widoczna i oczywista,
no, więc ja byłam w tym, no, tak
dokładnie sama.
Powiedziałeś, że dla moich rodziców sztuka i
literatura były ważne, i to bardzo mi
pomogło, ale to też nie wynikało
w tradycji, które oni mieli, tylko sami stworzyli
sobie taki mikroklimat, jaka to była sztuka
i literatura, to był też dom, w takim, który
miałeś właśnie przykład, jak ty powiedziałaś, że
byłaś łakoma na wiedzę, tak jak twój tata,
to było coś takiego, że ty widziałeś, że oni czytają
książki i ty naturalnie poniesięgałeś,
czy to było coś zupełnie innym?
Mój tata, obydwój rodzice czytali.
Pamiętam moją mamę,
że miała taki
rytuał, że sobie szła wcześniej do
łóżka z jabłuszkiem
i czytała, no nie, tylko mama
chyba lubiła zawsze taką lekką beletrystykę.
Nawet tata lubił tak
przywalić i wiem, że jego
ulubionym autorem był Umberto Eco
i
imię róży na pewno, ale inne tam
książki chyba też, więcej wiesz, co
nawet nie wiem, nie pamiętam,
wiem, że odysa jak kosmiczna to był taki,
bo wtedy
było tak, że był program telewizyjny, więc
to też miało swój klimacik.
W czwartki były westerny
i tata uwielbiał klin tajstwuda i westerny,
ale w jakimś tam innym dniu były

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jakby dzieła
filmu
światowego.
No i pamiętam o oglądanie
odysej, to było wielkie wow
u mnie w domu i tata nas
wręcz, wiesz, to było bardzo późno
i do dzisiaj zasypiam na odysej
i nie jestem w stanie tego przewalczyć
w sobie, bo pamiętam, jak wtedy walczyłam
i ojciec mówił,
oglądaj to.
Takie świetne, wiesz.
To były te firmy,
był film polski
o 12 w
sobotę i jak byłam
troszkę już starsza, bardziej świadoma,
no to też był mój taki
punkt programu
co tygodniowy. No i były poniedziałki
z teatrem telewizji, nie?
Więc
Anna, są takie
książki jak
Boccaccio,
interesowałam się eroteką
zawsze i to były
kobiety
nie, kobiety tylko
coś tam państwa
wolnych i znowu zapomniałem.
No nie istotne. Nie ważne, ale
Decameron
i to były takie mocne rzeczy, które
właśnie się zdziwiłam po latach, wróciłam
do tej literatury, on jest bardzo trudna w czytaniu
no ale oczywiście ta erotyka
była dla mnie tak istotna, że ja tam
dobijałam się do tego, one są
to są urocze książki, no nie?
W ogóle pierwszą książką dla mnie
wstrząsem jakimś takim

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i która została w całej mojej
wyobraźni, był Pinocchio.
No oczywiście Gepetto był mój dziadek
wiadomo.
I że ja
jakie to musiało być we mnie pomieszanie
bo ten Gepetto był taki kochany i dobry
a ten Pinocchio był taki zły, a ja się
zidentyfikowałam z Pinocchciem
i że ten Gepetto oddał
swój ostatni kaftan
w ogóle nie było w tym jakby mojej
historii, nie?
Ale ona została zreinterpretowana
właściwie, że tak i powinien być
opiekun, a dziecko może sobie
pozwolić na błędzenie, nie?
I dziecko jest od tego żeby
rozmunną z bokułami i tak dalej, no nie?
Ale to chyba było
no i w momencie kiedy
ja byłam tak przejęta tym Gepetto, tym
opiekunem, że po prostu
dostałam jakiegoś
jakiejś historii
jak
był jakiś taki moment, że chyba Pinocchio
opuszcza Gepetto
i to
było dla mnie
jak można opuścić Gepetto
znaczy, mój dziadek
nigdy nie został, znaczy opuściłam
go, ale starowałam się jednak
dobiec, nie? Sztafetę
ale
może właśnie widzisz ten płacz
ten wstrząs czy tam na pogrzebie
czy teraz jak o tym mówię
Pinocchio
często jest w nas może nie żal
może to są momenty
wyzwolenia, objawienia, że

dziecko może się tak zachować
że może odejść, że może zdradzić
że może kłamać
że ja nic nie mogłam, nie?
Bo ja jakby
byłam przytłoczone
jakimś tam obowiązkami
i po prostu ten Pinocchio
nie wiem, był dla mnie jakąś wielką zagadką
i rodzice się pamiętam, że mnie śmieli
strasznie i ja poczułam jakie to jest
kwatne, że oni się śmieją, bo dla mnie to był
znaczy ja byłam dla nich urocza, że tak
płacze, że dźwięk płacze, natomiast dla mnie
to były takie
chyba
chyba na tym
stoi moje życie, nie?
No z tego co opowiadasz
i patrząc na to jak można zinterpretować
sobie dalej, to wydaje mi się, że
jak najbardziej, no bo sama powiedziała, że
zawarazliwość się płaci
i że tylko zastanawiałam nie jak dużo płaciłaś
od samego dzieciństwa, a to pokazuje, że całkiem
sporo.
Znaczy wiesz, bo brażliwość
znaczy jak się jest
wysokowrażliwym, a ja
to mam stwierdzone,
od lat 90. ten termin już jakby
został opisany, znaczy to zjawisko
zostało opisane, 15% populacji
nie tylko u człowieka, ale u innych gatunków
też to są wysokowrażliwi, czyli
osoby,
znaczy osobniki, które na przykład
mają swoją funkcję społeczną,
jakby jeżeli chodzi o zwierzęta
też, czy tam w stadzie,
ponieważ wiesz, szelestliści
na przykład wyobraźmy sobie
wysokowrażliwą sarnę.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Sarny w ekipie obserwują wysokowrażliwą, która słyszy lepiej, widzi lepiej i jakby ma bardziej, no nie wiem, wyższy kortyzor czy co tam, ma jakby intuicję bardziej co ono, wiesz, jest po prostu papierkiem lakmusowym dla tej rzeczywistości. No i w tych wysokiej wrażliwości, w tym opisie też jest powiedziane tam, że na przykład w Chinach, czy w Japonii osoby wysokowrażliwe są szanowane i jakby dostrzegane tak jak i u zwierząt, że one są jakimiś, wiesz, że jest cenna ta wysoka wrażliwość, a my żyjemy w świecie w którym człowiek musi udawać, że nie jest wysokowrażliwy, bo jest zbawany po prostu, wiesz, a to ci przeszkadza, taki na przykład ten, nie jesteś przebocicowany, nie? Dzisiaj już troszeczkę można powiedzieć, że no nie wiem, ja na przykład jak za mamon, za ostre światło, za dużo kontaktu z ludźmi, na przykład wysokie emocje, ja dla mnie są negatywne. Nie ma wysokich emocji, które są dla mnie pozytywne, bo ja je odczuwam jako ból, więc na przykład na pięcie ktoś się ze mną, nie wiem. Nawet w takiej fajnym temacie, czyli erotyki i nie wiem, spotkań i takiego napięcia między wiesz, jak się wszystko zaczyna. Ja nie za bardzo to lubię, nie?

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Bo dla mnie napięcie jest
nie umiem go interpretować jako coś pozytywnego.
Ja muszę, dlatego
może też mam ten umysł tak nakierowany,
że lubię rozwiązać zakatkę,
lubię wiedzieć, co jest grane, bo nie
chcę tego napięcia, jakby.
Ono ludzie to lubią, nie?
Ale wydaje mi się, że też to
raz mniejszej skali szczerze powiedziawszy.
Wydaje mi się, że każdy rozumiesz,
że kiedy wchodzisz na tą górę
to zawsze jest nie zjazd.
A kiedy odnajdujesz, powiedzmy
środek, to rozumiesz,
że tu jest punkt wyjściowy i właściwy.
Ja na przykład właśnie mam taką
naturę, że nie rozumiem, dlaczego nie można
sobie jeszcze powiedzieć, jak jest.
Nie to kręci, nie?
To jest dużo ciekawsze. No tak, ale
prawda, teraz jest taka,
że musimy dwie osoby
muszą mieć
bardzo podobne intencje,
żeby prawda była czymś, co ich łączy.
A czasami z braku laku,
tak to uproścmy,
ludzie kłamią po to, że naginają się
z strachu przed samotnością.
I teraz, jeżeli
jedna osoba myśli,
że łatwiej dzisiaj będzie ponaginać
tę rzeczywistość do tego, żeby się dostosować
i znaleźć się gdzieś tutaj obok tej drugiej osoby,
to szczerść zabiłaby
możliwość,
która dałaby stworzyć tej dwójce relacje.
To jest jedna sa opcji,
a opcja druga jest taka, że na przykład
szczególnie mężczyźni są
drażliwi, zauważyłam
na to, żeby

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jakby, no, jest opisane
przez ludzi, którzy zajmują się
genderem i genderem mózgu i tak dalej.
No nie, że mężczyzna
nie może dostać jasnego komunikatu,
zbyt jasnego,
bo się czuje nieprzygotowany na niego.
Naprawdę? Tak.
Bo jakby też sama fizyczność o tym świadczy.
Ja jestem gotowa.
No, to tak nie działa.
No, bo po prostu
fizyczność mężczyzny polega
biologia wręcz na tym, że tam
jest hydraulika, czy te pneumatyka.
Rozumiesz?
I że po prostu
to może u nas tego tak nie widać,
że coś u nas nie działa, albo mamy jakiś
problem, natomiast
u mężczyzn po prostu
sprawy są ewidentne,
no nie? Więc stress jest też
ewidentny. Więc po prostu
mnie męczy całe życie pozycja, w której ja
muszę odawać, że
nie wiem.
Jestem dosyć aktywną osobą,
no nie? I
pasywność mnie męczy.
Tutaj chwila przerwy.
Jeżeli słuchasz teraz tego podcastu, pamiętaj
by wcisnąć przycisk Obserwuj
bądź Subskrybuj. Zależności od tego
jakiej platformie słuchasz tego podcastu.
Będę bardzo, bardzo wdzięczny. Miłego odsłuchu.
A często musiałas udawać
w swoim życiu?
Mi to średnio wychodzi w ogóle.
Świetnie się składa
zawodowo w ogóle.
Czy ja wiem?
Wiesz co? Świetne to dopiero teraz

jest to doświadczenie bycia reżyserką.
I dopiero świetne. Moim zdaniem to jest taka
pełnia moja.
Że ja jako aktorka jestem
zawsze
zawsze byłam zbyt innesywna.
Zawsze zabierałam odrobinę pola
reżyserowi, który tego pola
nie chciał odbierać. Nie chciał mieć odebranego
czy reżyserce.
Zawsze się tego
ludzie jakoś w jakimś
zawsze mają taki niepokój
ze mną, nie? Że ja za dużo wiem.
Za dużo rozumiem i jeszcze sama
sobą operuję i dobrze operuję.
Czyli po prostu ja się umiem dogadać
z reżyserem. Powiedz mi co chcesz, ja to zrobię.
No nie? I to naprawdę bardzo precyzyjnie.
A jak on nie wie?
A jak on by chciał sobie sprawdzić na mnie
różne rzeczy? Bo nie jest pewien.
To jest dramat.
Ale to tak jakbyś powiedziała, że
trener nie chce mieć za dobrego
zawodnika w szatni, bo jeżeli on
wygra mecz, to nikt nie będzie mówił o trenerze.
A jeżeli trener
nie chce mieć
zawodnika, który
organizuje
to znaczy, bo jeżeli
trener chce zorganizować
lipę, albo
a zawodnik jest tym, że
jest naturalnym liderem
i on
nie może przeprowadzić tego, co on chce zrobić,
tylko właściwie jest niepotrzebny.
To jest nieprawda oczywiście.
Ale czy jasne, że tak? Bo teraz pytanie jest takie,
na ile tu występuje tylko i wyłącznie
problem z ego?

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Ja myślę, że w ogóle nasza rzeczywistość się zmienia i taka reżyseria, która do tej pory jakby była w ogóle taka jakby to powiedzieć praca artystyczna, która polegała na tym, że jest się mitomania na temat bycia artystą, czyli w oparach absurdów, w oparach niejasności nie rozumiesz mnie, takie romantyczne po prostu. Ja jestem wyżej niż ty widz, odbiorco. My mamy swoją wewnętrzną tajną wiedzę, do której nie masz dostępu i możesz tylko podziwiać właśnie taką, coś, co się wysączy z naszego dzieła. To jest nieaktualne moim zdaniem. To jest kompletnie nieaktualne. Ja samym na komunikację totalnie ignorancja w ogóle popkultury i przeciętnego odbiorcy jest bardzo wysoka w Polsce i uważam, że to jest wielkie zło i tam to zaprowadziło w złe kierunki w ogóle kino. Nawet europejskie, nie tylko polskie. Ja wiem też, że światowe nawet szczerze, jak spojrzysz sobie na filmy, ale duże umokroszczenie oczywiście nie traktową tego poważnie, całkowicie co mówię, ale że jak zobaczysz, że tak filmy oskarowe to są często filmy populistyczne, takie gdzie wynagradzasz tematykę często, ale nie zawsze, wiadomo.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Jeżeli spojrzysz na filmy, które się najlepiej oglądają, zazwyczaj są głupkowate, proste i takie, że zrozumie każdy, że żart uprościliśmy do tego poziomu co stand up w Polsce. Czyli żartujemy z tego, że pierdzimy z ramy i tak dalej, i tak dalej. Tutaj jest ten poziom żartu. Za mało chowamy już za metaforą, bo metafora stała się zbyt trudna i niejasna. Tak ja patrzę na to, jak na odbiorcę. Nawet jeżeli popatrzymy na seriale. Dzisiaj z seriali wychodzi masa. Jak jest na to lekarstwo? Wydaje mi się, że to jest takie, pamiętasz, że była taka moda, że jadło się te jedzenie takie, które się potem wrzucało do mikrofal. I potem ktoś powiedział, ale wszystko tego będziemy grubi. I zaczęła się moda na to, żeby po prostu być fit. I wydaje mi się, że nadejdzie coś takiego, że zrozumiemy, że jeżeli już poświęcamy tak dużo czasu na to, to fajnie byłoby w tym czasie się czegoś nauczyć, czego poszeszc wiedzę. To, co powiedziałaś, to jest takie jak to się mówi pozytywistyczne. A ja bardziej wierzę w takie rzeczy odruchowe. I one mnie kręcą. I teraz jaki jest sposób na odbiorcę i na produkcję w ogóle sztuki. Znaczący, jaki jest punkt wspólny, który powinien nas umieścić we właściwym

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

miejscu. Ja uważam, że zachwyty.
No tak, ale my
zachwyty będzie wynikał z tego,
zobaczyć, że my jako ludzie licytowaliśmy
się, które z nas ma lepszą furę,
kto się lepiej ubiera na Instagramie.
I nagle będzie tak,
że będziemy chcieli pokazywać
moim zdaniem, przynajmniej marzę o tym, że
jeżeli już mamy wykorzystywać te narzędzia,
to może te narzędzia będą powodowały to, że
nagle będziemy chcieli pokazywać, że my
zachwycamy się czymś wyższym.
Wierzę.
Ja wiem, ale patrzysz gdzieś musi być początek
tego tej całej drogi. To znaczy wyższe.
No nie, chodzi o to, że po prostu będziemy
patrzyli w jakiś sposób na kino,
będziemy oczekiwali
od kina trochę więcej niż oczekujemy dzisiaj, bo
dzisiaj wydaje mi się, że kino stało się zapychaczem.
No dobra, ale ja mówię,
ale zachwyty jest łatwy,
zachwyty jest bezpośredni
i nie masz żadnych szans z tym.
Żadnych.
I to mnie kręci, rozumiesz?
Ale żeby kogoś zachwycić,
to potrzebne jest
piękno. A piękno
to jest jedna z idei wyższych,
czyli to nie jest ładnie.
Instagram to jest ładnie. A piękno
ma w sobie siłę uderzenia prawdy
i radykalność.
To jest coś takiego,
że cię rozbija na cząsteczki,
że ty na widowni
stajesz się masą z tymi ludźmi,
która robi...
Czy stajesz tą kroplą deszczu, która się jedzie?
Tak, tak. I na przykład,
bo lata, powiedzmy,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

60. i Feline, to jest dla mnie
ciągle myślenie o tym samym,
że na przykład weźmy 8,5
i tę blondynę,
co się kąpie w Fontannie di Trevi.
To jest
kino, które mnie kręci
i dlatego również, że ono,
oczywiście to były inne czasy, ale tam jest
fura, tam jest fajny gość,
tam jest piękna baba, cycata,
tam jest po prostu...
ona jest też gra Amerykanke,
która przyjechała robić wywiady,
jest mały kotek, wiesz,
jest noc, jest
napięcie seksualne
i
egzystencja, i też filozofia
w tym obrazie,
i estetyka w tym obrazie, która jest wysoka,
ale tym
momentem najwyższym
jest to, kiedy ona się kąpie
w Fontannie di Trevi
i to jest ten moment, kiedy widownia robiła
ja chcę
nią być, albo chcę z nią być,
rozumiesz? I to jest
seksualność.
Ale jest ona, zobacz, jak ona jest pięknie
obudowana z każdej strony, no nie?
I teraz ty nie masz szans,
żadnych szans, żeby się nie poddać temu kinu.
Znaczący przynajmniej wtedy ludzie
nie mieli, oczywiście dzisiaj już może część nie ma
dostępu, może to jest zanedbane, może to nie są te
jakości,
może to nie są te formuły, wiesz,
trzeba to znaleźć na nowo, bo
wydaje mi się, że właśnie
to, co jest ambitne
potrzebuje formy, które nie

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jest ambitna, tylko jest bezpośrednia,
która uderza, która rozbija.
Ale nie masz wrażenie na przykład, że to
wynika też z tego, że
kiedyś, żeby zobaczyć taki film
albo żeby on był pewnego rodzaju
taką, tak ekskluzywny,
że zobacz, jak opowiadałaś nawet o swoim
dzieciństwie i dzisiaj pamiętasz,
co kiedy było. I wydaje
mi się, że kiedy konsumowaliśmy kino
powiedzmy w takiej perspektywie, bądź w takiej,
że idziesz do kina, to siadasz
i patrzysz. A dzisiaj
jak jest mamy na wszystko to na Netflixie,
Amazonie, HBO i na innych platformach,
to jest tak, że większość ludzi
nie mówię, że ty, bo nie mam pamięć, jak konsumujesz,
ale usiądziesz, a pójdziesz, bo ktoś zadzwoni
i
może ta prostota polega na tym, że my
potrzebujemy to, że możemy stracić wątek,
żeby
zobaczyć film i żeby pamiętać,
tylko jak ty go pamiętasz,
trzeba naprawdę być w nim.
Chciałaś się zatracić. A to,
co powiedziałaś, nawet o tym przebocicowaniu,
ale już w innej kategorii, ja teraz
przechodząc do tej, powoduje to,
że filmy są coraz dłuższe.
Właśnie tego nie rozumiem, po co to jest.
To wynika tylko i wyłącznie z aspektu
biznesowego, jeżeli chodzi o kina.
Filmy do kiny są coraz dłuższe.
To jest straszne, ja nie jestem w stanie wysiedzieć
dwie i pół godziny,
dlaczego? Kiedyś maksymalnie
film mógł mieć dwieście.
No ja w ogóle tak, dla mnie idealnie film to
90 minut, tam około 90. To było tak pięknie.
To było tak idealnie w ogóle
super. No dwie godziny.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Czyli półtorej godziny, no nie? I to jest w ogóle,
to jest taki okres
czasu, że wpadałeś i wypadałeś
z tamtu i w ogóle cały czas
byłeś jakby zarażony, tym nie zdążyłeś
się znużyć, no nie?
To było świetne. Ja nie wiem,
może za dużo jest marketingów tym,
a za mało jest myślenia. Ja jestem
pewna, że kiedyś reżyserzy
i w ogóle twórcy
nie chciałabym używać
tak ogólnego, że kiedyś,
ale jak ja stoję przed
rubencem
i patrzę na ten gały tyłeczek
tego aniołka czy tam coś
i patrzę jak to jest pięknie
wymyślone i zrobione,
wszędzie jest uwodzenie, rozumiesz? Nie ma
po prostu sztuka musi
uwodzić. Dla mnie
to w ogóle, i jestem, to
jest bardzo, to jest nasze podłoże
kulturowe, to jest Grecja
bez tego
ja po prostu nie wierzę
w działanie takie rzeczy, a
dlaczego uwodzić? Bo wierzę w
organiczność, że jeżeli w tobie się zapali
organiczność, to ty będziesz
chłonął, co ja chcę powiedzieć,
rozumiesz? A jeżeli w tobie się nie
zapali organiczność, to ty się bardzo
szybko znudzisz i powiesz, aha, aha,
dobra, i zapomniesz. No ale zobacz, bo teraz
tak sobie myślę o tym, że
może dzisiaj młodzi ludzie, którzy
oglądają serię jak euphoria,
tam też jest erotyka.
No tak. Główna bohaterka jest
totalnie symbolem
tak, i chodzi mi o to, że może to jest tak,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

że to już nie ma trafiać do nas,
a dla tych ludzi
jest dokładnie tym samym,
ale ja bym dała tu plusik euforii
właśnie za to.
Nie, absolutnie do mnie to też.
No właśnie, bo mi chodzi o to, że
jest ten cały, no
nazwijmy to, że szamba, jest bardzo dużo
zawsze było, to się nazywa szamba,
wiesz, to się nazywa sztuka ludowa.
Ok. Nie, tutaj i ktoś by mnie
wiesz, bo sztuka ludowa,
bo ja akurat bardzo
nie, to źle powiedziałam, masówka
jednak, nie, bo sztuka ludowa
potrafi być głęboka i piękna
i zachować to, co
w ogóle w sztuce jest najważniejsze
i myślę, że tam jest więcej tego zachowane
niż dzisiaj w tej sztuce
galaryjnej powiedzmy, nie, czy jakby
w muzyce
współczesnej. Jest tak, że po prostu
piosenka ludowa potrafi
po prostu skruszyć
ci serce na kawałeczki.
Dlatego zobacz, może po prostu to wynika
z tego, że te najlepsze rzeczy
takie jak euforia zostaną zapamiętane
a cała reszta
po prostu przeminęła z sezonem
i to jest tylko i wyłącznie
tym, a nam się wydaje, że
to jest takie duże uproszczenie, że to
nie jest takie piękne,
ze względu na to, że dużo więcej produkcji jesteśmy
w stanie zobaczyć niż byliśmy w stanie zobaczyć
kiedyś. No i też jest tego tak dużo
i tak szybko
się to produkuje, bo wydaje mi się, że to się produkuje
szybko, ale to jest tylko i wyłącznie takie moje
teoryzowanie, no bo nie jestem aktorem

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

nie pracuję na planach filmowych.
Ludzie są słabo przygotowani do pracy.
No tak, no, jak masz mało czasu
no tak, no tak. Nie, ma dużo czasu.
Wyobraź sobie ile do czasu trwa, za nim przygotujesz
napiszysz scenariusz
ja jestem nieustannie zaskoczone, nie
że przychodzę na plan
i nic jej wiadomo.
Powinno być wszystko wiadomo.
To powinno być wszystko rozpisane
ja jestem, nie wiem,
jakichś, jakichś, ja czuję klimat
kubika, nie, jakby. Dla mnie to jest
master i nawet to nie jest
filmowiec, to jest artysta po prostu
i on po prostu miał wszystko rozpisane
i to działa. I to jest ten
znakomity dostęp, nie, że tam jest
i forma, i treść, i po prostu
cały proces i to
mnie zachwyca. I ja nie chcę dzisiaj
fejku, że ktoś
poczuję to tak zrobię, nie?
Nie chcę tego. Ja nie chcę takiej pracy w ogóle.
Nie interesuje mnie taka praca.
No ale tak miała jest zawsze, że
od samego początku ci taka praca nie interesowała
bo też jest ciekawa. Oczywiście, ja to zawsze jestem przygotowana.
No dobrze, ale zobacz, bo też się da, jak jesteś
młodą dziewczyną, która wchodzi w ten
świat, to to może być takim
no, niestety to
pustowało na mnie i to nie było łatwe.
Bo musiałem sobie ja z tym radzić
albo ludzie, którzy
ze mną pracowali musieli sobie z tym radzić
i
dzisiaj tylko sobie dziękuję, że to przetrwałam,
nie? Zapłaciłam
za to cenę, w sensie taką, że
no, nie wiem, nie wpisałam
się w żadne ze środowisk,

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ani tak naprawdę do końca, nie?

Ani, nie wiem.

No też

uważam, że

taką gwiazdą, to ja się stałam trochę psim sfędem,

nie? Co to znaczy, psim sfędem?

Oputkami, po prostu. I też

nie, ja nie utrzymuję się jakby

nie, nie płacę żadnej

ceny za to, znaczy

płacę, każdy płaci cenę za wszystko,

ale no, bo tak

ja się nie wpisuję w środowisko filmowe

wokół Gdyni, jakby

i w tych reżyserów itd.

Ponieważ ja zostałam gwiazdą dzięki wadzie,

który jest nienawidzony. No dobra, ale zobacz, ale

ale wcześniej byłaś superaktorką teatralną,

właśnie wydaje mi się, że tam

to był taki duży wątek twojego życia. To było moje środowisko,

tak, to prawda, chociaż ja się

nigdy nie przyjaźniłam, nie wiem, jakoś

zawsze byłam gdzieś tam samotnym, jak to się mówi,

wielkiem, no, zawsze

to tak funkcjonowało, nie, jak

szłam do, jak grałam u

Krystiana Lupy to

to grałam niko,

która po prostu w spektaklu było to

tak zapisane, że ja

nie odzywam się, nie odzywam się, a potem mam wielką

samotną scenę i jeb,

wiesz, i

też to musiałam zachowywać w kulisach,

no nie, jak byłam u

jedyny, no to z kolei

przychodziłam do pracy z

śluchawkami w uszach i wychodziłam na scenę,

wiesz, nie za bardzo się zawsze wpisywałam

w zespół, w takim sensie

ja nie lubię, lubię praca zespołową,

ale wtedy, kiedy wszyscy

są indywidualnościami i każdy wnosi

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

swoje, ale nie bardzo
w taką pracę grupową, że robimy
te same rzeczy, gesty, jakby
i jesteśmy magmą jedną, nie, jakby
ja się wtedy nie sprawdzam.
A dlaczego ty w ogóle zostałam
artystką? Tak
zupełnie serio, jakbyś miała sobie spojrzeć
na swoją drogę i pierwszy moment, w którym
pomyślałaś, że może faktycznie?
Ja chyba po prostu czuję się
można powiedzieć, bo tam na początku
studiowałam historyczniki i myślę, że tam
to stało się dla mnie jasne, że
kontakt ze sztuką jest dla mnie
momentem niesamotności,
że jest tak samo
z literaturą, jak znajduje coś, co
pulsuje, co
jakość, znajduje
jakość w rzeczach, wiesz,
w książkach, w muzyce,
w kinie, w teatrze, no to
przestaje być samotna.
To znaczy jestem tak nieadekwatna
w stosunku do świata, że potrzebuję
artystów, którzy
pokazują mi, że
że moja nieadekwatność
ma swój
dom. A ty zawsze czułaś się
inna, wyizolowana
no ale na przykład
czym to się charakteryzowało?
Mówiłaś o tej przyjaciółce z Grudziądza
ale miałaś później takie
grono ludzi, którzy też się podziwiali
jak ty funkcjonowałaś w tamtym etapie, bo
zazwyczaj jak jeszcze tutaj nie nagrywaliśmy
mówiłem ci, że w każdym wywiadzie pięknie
idziesz dalej. I w tym jest dokładnie
tak samo, skończyliśmy na temat
filmu, a mnie zastanawia, co budowało

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

taką postać, jak ty, no bo
powiedziałaś, że w podstawówce jeszcze było niezłe
a co było dalej w liceum? Co się wydarzyło
w twoim życiu? W liceum się zakochałam
gdzieś w lasie
i ten czas już spędzaliśmy tylko
we dwoje i byliśmy taką
ikoną tam wtedy
chyba
po prostu to był człowiek
który słuchał świetnej muzyki
i też, znowu też jakościowy, nie?
W tamtym momencie dużo mi rzeczy pokazał
byśmy na
w równym wieku
i no i odkrywaliśmy
razem seks, odkrywaliśmy w ogóle
co to znaczy być z kimś
i on mi pokazał
zaciągnął mnie na Dziezioro do lasu
w dzikie haszcze
i dla mnie to było totalne wyzwolenie
z domu i w ogóle mojego myślenia
około domowego
to było tak, że
znowu ten powiem w wolności, no nie?
Jest dla mnie bardzo istotny, ja
bez tego po prostu
ja tym żyję, tym oddycham
no nie? Jak dostaję ten dopływ
jakby dziwne, nie?
Bo nie chcę być samotna i dlatego
potrzebuję sztuki
a z drugiej strony muszę być wolna
no i ta dychotomia jest
to właściwie na tym
opieram harmonię
swoją wewnętrzną, no nie? Muszę być niezależna
i jednocześnie w bliskości
ale bliskość musi mieć swoją jakość
i to jest problem
No to jest bardzo, bardzo duży problem
ze względu na to, że

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jeżeli chcesz mieć jakościowych znajomych
to albo masz jej garstkę
albo uciekasz w wolność
i szukasz tego w sztuce
No i właśnie tak, ale
u mnie zawsze jest ta garstka ludzi
i to wiesz, nie mówię o jakości
że ja
preintelektualizuję swoje relacje
bo tak nie jest, bo są bardzo
ja bym wiedziała, że moje teraz
przyjaciółki są
no mega różne
No ale bo wiadomo to jest tak, że przecież każdy
może mieć jakość
to jest zupełnie czymś innym, przecież
intelekt nie jest jedyną jakością
w życiu, jaką możemy za sobą mieć
możemy być świetnymi ludźmi, najlepszymi ludźmi
najbardziej wyrozumiałym i ludźmi
świetnymi rzemieślnikami
możemy tworzyć coś takiego, tworzyć dom
który jest taki jakościowy
który możesz podziwiać w perspektywie tego
patrząc na to jaką ktoś jest matką, żoną, kochanką
a do tego dodatkowo na przykład
odnajduje się świetnie w życiu zawodowym
to też jest tej jakości
i tutaj nie ma co tego dzielić
ale chciałaś zostać mimem, a nie księżniczką
Mimem, a nie księżniczką
No? A jaką księżniczką?
Taką po prostu, księżniczką, idealną
mówisz, że w ogóle się taką parą
idealną, parą fajnych ludzi, młodych ludzi
No tak, ale my byliśmy taką parą
też buntowników, w sensie, że
wiesz, plecak i właśnie
w dzikość na dyziuro
sami
z garnuszkiem
i maszynką, wiesz
że słuchaliśmy kejwa

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i wiesz, on piszą
do różowicza podobne
wiersze
raczej byśmy
tacy trochę
ze skolewi dwa wilki
nie, ale takie swoimi ścieżkami
chodzące
więc księżniczką
to ja chyba nigdy nie byłam
No ale zobaczył ten takie uniesienia, wielka miłość
interpretacja, wiersze
nie to w tym też wszystkim
zastanawiał na ile po prostu w takiej
roli kobiety
która podziwia
tego gościa, no bo tak opowiadasz oni
tak było, tak
to właśnie w ten sposób interpretowałem
tę księżniczkę, którą ewentualnie mogłabyś
chcieć się stać przy nim
Ja nigdy nie byłam
i w ogóle nigdy nie miałam takich inklinacji
i chyba nie wyobrażam sobie
jakiegoś gościa, który mnie
kupi
bym powiedziała
A próbowali?
No tak, ale po prostu ja
na mnie nie działa
ja chcę mieć towarzysze
ja chcę być
wyobrażam sobie, że dwa galopujące
konie i każdy ma swój
swojego, wiesz
i to mnie tylko interesuje
i to jest bardzo trudne
bo trzeba znaleźć jakby
kogoś kto jest na równi z tobą
to jest bardzo trudne
kogoś kto będzie chciał utrzymać tempo
kto nie będzie się bał
prawda, czyli po prostu

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

nie wiem jak się zdarza, że
na przykład ktoś intelektualnie jest
gdzie indziej niż ja, to trzeba sobie to powiedzieć
i nie wstydzicie tego
i to w ogóle musi być oczywiste
bo jeżeli chcesz galopować
na tym koniu obok, to po prostu
musisz się wyzwolić w prawdzie
i stanąć nagi po prostu
bo ten galop się nie utrzyma
zaraz się poprączą nogi
więc mnie to interesuje
i to mi tak powiedzmy
w odcinkach mi to wychodziło, no nie?
no bo to też problem
trzeba rozumieć, że
nie każdy musi nadażyć
ale trzeba zadać właśnie to pytanie z prawdą
czy ty chcesz na to za mną dalej biec
w sensie takim, że
bo tu chodzi o wyrozumiałość
nie, no bo możesz mieć słabszy moment
nie, nie o wyrozumiać, wiesz
i się wydaje, że chodzi o to
ogólnie o marzenie
co chcesz
jak chcesz się ustawić w relacji z kimś
bo jeżeli ktoś chciałby mnie nosić na rękach
ja bym natychmiast była zła
rozdrażniona, bym powiedziała
weź mnie zostaw, pójsć mnie
ja mam nogi, niepotrzebne mi to jest
no nie? Jakby mnie ktoś chciał
zamknąć w złotej klatce, to mi się to
natychmiast nudzi
natychmiast
ale z kolei jeżeli
miałabym udawać głupszą niż jestem
to też mi się to
natychmiast mnie to rozdrażni
czyli po prostu chodzi o to
ja to też odkrywam, teraz jak rozmawiamy
o tym, to też sobie wymyślam

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

na nowo czego ja chcę
nie? I te
galopujące konie to jest bardzo ważne
tylko jest tym, że jakby stanięcie
w prawdzie to jest też takie stanięcie
w tym
bo my możemy galopować
w innej rzeczywistości nawet, nie?
to nie musi być to sama rzeczywistość, ale
tempo musi być to samo
że wyszek bardzo trudno jest utrzymać
takie samo tempo
właśnie do tego
właśnie ja narzuciłem od razu
wrozumiałość, bo
założyłem, że czasami po prostu
koń musi się napić wody
a druga strona
galopuje i teraz pytanie jest takie, że czasami
w perspektywie długoterminowego
biegu bądź galopu
trzeba na kogoś poczekać
albo wiedzieć, że ktoś zaraz
wróci do tego galopu
bo wiesz, najważniejsza jest decyzja, nie?
jak ja wiem, że po drugiej stronie
jest taka sama, znaczy, że ta decyzja
bliska temu, czemu ja houduję
że tak powiem, to ja nie mam problemu
z opatrywaniem ran
właśnie, bo do tego
do tego narzyłem
żeby to po prostu nie brzmiało tak, że biegniemy
i każdy biegnie po prostu
mamy w różnych kierunkach
ale do przodu i
byle po prostu biecno
w różnych kierunkach, w różnych rzeczywistościach
właśnie, żeby to po prostu
poukładać, a to jest bardzo, bardzo
trudne, no bo
perspektywa jest taka, że dużo ludzi
w pewnym momencie mówi, dobra

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

znaczy nie mówi tego w ten sposób, tylko nie komunikuje
nam, tylko przestaje się rozwijać
i nie chce tego dalej robić
bo po prostu są zmęczeni tym biegiem
i wydaje mi się, że narzucenie takiego
takiego tempa, jakie ty narzucasz
i nawet w tej rozmowie to
pokazuje też, z czego jesteś zbudowana
a to jest
bardzo duży ładunek
taki, który wyrzuca cię
do szybkiego galopu i widać jak się rozwija
widać jaki masz apetyt na rozwój
bo wydaje mi się, że gdybym ci zadała pytanie
czy najlepsze jest przed tobą
to ty byś nawet w okresie nie zastanawiała
To co ja mam robić?
Gdybym miała nie być najlepszy
przede mną, to ja naprawdę już dziś
mogę odejść
znaczy nie mogę, bo mam helenę
ale oprócz tego właśnie nic mi nie wiąże
i naprawdę
świetnie mnie interesuje co po mnie zostanie
Mogą mi rozszarpać psy
naprawdę
W którym roku ty się przeprowadziłaś do Warszawy?
No
po maturze na dwa lata
potem na pięć czy
siedem lat tam do Krakowa
Ja pamiętasz jak
jakie miałaś wrażenie jak się przeprowadziłaś
do tak dużych miast?
Dostałam doła
o to zapytałaś, jak się czułam
bo w Warszawie
najpierw było strasznie szaro
nie była to ta Warszawa, którą dzisiaj znamy
to był 98 może
6, 8
Coś takiego
No i było strasznie szaro, dostałam doła

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

jadłam snikersy i patrzę ciki
i przytyłam
choć mi się te studia mega podobały
to sobie kompletnie nie rodziłam z tym
z tym, że nie jestem w domu, nie jestem w grudniu
za duże to wszystko było
za trudne
no ale
dwa lata przetrwałam
i pamiętam, że
odbiłam
w połowie drugiego roku
wróciłam do siebie
czyli jakby odzyskałam jakąś równowagę
odzyskałam półtora roku to trwało
taki dołek
prześliznęłam się, bo wyszłam z tego
natomiast potem depresja mnie
dopadła
później po studiach w Krakowie
i to taka klasyk
trwało rok jak się
odnalazła
ale
no i
co czekaj
miasto jak się odnalazłaś
a potem Kraków
to było takie jakby przyczkole
mentalne, to było wspaniałe
to było po
w Warszawie
ilość
piękna
i w ogóle takiej socjali
na każdym kroku
to było zalewające
to była po prostu jakaś totalna miłość
i pierwsze i spotkanie
z tymi ludźmi w szkole teatralnej
czyli moja ekipa
potem się bardzo źle
podziało mnie na roku

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

dla mnie
natomiast ten pierwszy moment to było
zachłóśnięcie totalne
a co złączymy od tego dlaczego się źle podziało się my na roku
historia mocna
bo ja
przyjeżdżałam się z dwiema dziewczynami
i mieszkała się razem w akademiku
i one były z AB
i w ogóle wszyscy których lubiłam byli z AB
a ja byłam z CD
i a w CD byli nudziarze i kujony
ja miałam takie dwie koleżanki
nie powiem tutaj nazwisk, ale one gdzieś tam
gdybym powiedziała to byście skojarzyli
to skojarzył
one były kujonicami
do imię tu dlatego, że po prostu
na przykład
mówiłam pana Tadeusza i one podchodziły
i mówiły
nie nauczyła się dobrze tej średniówki
zaniżasz poziom w tej grupie
artystki
a jej to pod biedu gadane było
no i
no ja mówiłam właśnie dziewczynom
że nie mogę tak
i postanowiłam, że się przeprowadzę do AB
a co
no i załatwiłam to u dziekana
i to się udało
i w międzyczasie zaczęłam sobie kminić
naczy polega ta szkoła
i co, i tyle
i mogę dostać jakiś tam pedagogów
i to będzie cała moja szkoła
i nigdy się nie słodkam z tymi, z którymi naprawdę chciałabym się spotkać
no nie, to nie ze mną te numery
no i sobie wymyśliłam, wtedy to nie było jeszcze modne
w szkole, ale wymyśliłam sobie, że muszę się spotkać
z Globiszem
i napisałam do niego, czy tam zadzwoniłam

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

on powiedział, to znajdziesz jeszcze jeden osób
i robimy warsztaty w wakacje
i zrobiłam zapraszając moje przyjaciółki
dwie i innych kolegów
te warsztaty były hitem w szkole
bo to był małe księżę
i Krzysztof Globisz uczył po prostu
magii teatralnej
to był total, to był Grzegorzewski
Jarocki Wiedny
i pamiętam
po prostu ten dzień
tego oddania, tego...
to nie był egzamin, ale tego przedstawienia
no i na tyle się spodobałam Globisowi
że dostałam rolę pierwszą w swoim życiu
i już na drugim roku
grałam regularnie
w szkole żon, z nimi
i zrobił się syf
dlatego, że reszta
roku, a dlaczego nie my
nie braliśmy udziału w tych warsztatach
i syf potem się drugi zrobił
bo moje przyjaciółki oczywiście
już przestały być moimi przyjaciółkami
dlaczego ja dostałam rolę, a nie one
ja się zaczęłam bardzo szybko rozwijać
dzięki temu, że już grałam
no i zaczęłam
w tej nowej grupie
jakby naturalnie wchodzić
w rolę liderki
pomagałam kolegom, mój kolega też dostał szóstkę
na trzecim roku, dzięki
pracy naszej wspólnej pracy
później
i po prostu
i oczywiście nie dało się mną zarządzać
bo jedna z tych koleżanek była
liderką, zanim ja się tam pojawiłam
nie, i nie dało się mną zarządzać
i potem zaczęli skarżyć na mnie do dzikana

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

potem urządzili
zebranie
na którym pierwsza za tym
publicznie opowiadam
wszystkich moich fatalnych kolegów
nie każdy
na tym roku był fatalny, ale
naprawdę dali świadectwo
no i
no i cóż
i tam
no i dziekan urządził
spotkanie, wyobraź sobie cały rok
mój siedzi przy tym stole wielkim
i zaczyna
dziekan, że
zrobili research na mój temat
i zapytali jej pedagogów
jak
im się pracuje ze mną
nie było żadnych skarg i nie wiadomo
co było, no i dziekan pyta moich kolegów
co mają do opowiedzenia na mój temat
zarówno grupa AB jak i CD
no i
to były mega żenujące
bo jeden z kolegów powiedział
bo ona nie chciała ze mną
ćwiczyć na zajęciach
w parze, to jest przyczkolenie
inny kolega powiedział
ponieważ nam się wywaliła fuchsówka
moje dwie przyjaciółki, ja byliśmy jedynymi
które się fuchsowały
czyli
ale świetnie nam to szło i poznałam się
z kolegami z wyższych lat
no bo po prostu to było kręjące
to jest w ogóle
może się zdarzały jakieś przemocowe sytuacje
mi się nie zdarzyły, ale to było tym
śmieszne i fajne
i doszliśmy do końca i

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

to ja napisałam plakat
odręcznie na który zapraszam
wszystkie
na naszą fuchsówkę, tych 3
czy 3, nas było czy 4
i że ona napisała
ten plakat odręcznie, a reszta
roku nie brała w tym udziału
i oni się czują dotknięci tym
i w końcu moja wielka
przyjaciółka zaczęła płakać
i ja tak patrzę
na nią się działał akurat naprzeciwko mnie
i zrozumiałam i nikt
za mną się nie postawił
a ten kolega z którym, który dostał szósteczkę
ani w ogóle
te dwie moje przyjaciółki były
prowadorkami tego całego
tej całej akcji
nikt nie wpisał, kolega z którym
miałam romans wcześniej
nic, nic, absolutnie nic
i w końcu jak ona się rozplakała
to sobie pomyślałam, aha
no to dobra, to ja się przyznam
ale do czego?
do niczego, powiedziałam
przepraszam
i się skończyło to zebranie
ale syf
to jest niesamowite
to jest
faktycznie przedszkole
no
i potem następnego dnia
przyszłam do szkoły
i uśmiechałam się
wiedziałam w co mam grać
że potem wrzuciłam mnie tutaj wszystko bo lało
i musiałam z tym żyć
nie
drugą część

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

trzeciego roku na czwartym już grałam
damy ich hudzarach
i nieszczęście moich wszystkich kolegów
już angaż do starego
jako jedyna
no i potem papa
już wielu z nich nie widziałam
no dobra
co się wydarzyło, że później
powiedziałeś, że depresja klasyk
powiedziałeś, że po studiach
była depresja
no bo mało o tym wie
ale ja dwa razy wychodziłam za mąż
czekaj
ja dwa razy
czekaj, ułożmy to
jest Piotrek
a przed nim był ktoś inny
tak, no to wiem
no ale jakby szelbiz nas tego nie rozpoznał jeszcze
nie
no nigdy o tym nigdzie nie napisałam
no zroszę Cię
nie będziesz wiedział kto to jest
ja wiem, że to nie wiem kto to jest
ale że było coś takiego
teraz jak jesteśmy
sprawdzam to
ten pierwszy mąż
no i co tam jest napisane
Krzysztof?
no to jest bzdura
nie, że podobno mam z nim dziecko
nie, dziecko nie ma
bo wcześniej był syn
nie ma żadnego Krzysztofa, to jest bzdura
ktoś sobie to wymyślił i nastąpił jego syna
ale prawda jest taka, że byłam już
w Związku Małżeńskim
i to właśnie
tam miałam 23 lata
i to właśnie był

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ten chłopak do którego wróciłam
i to się wywaliło
po prostu
po roku i to mnie
zmiotło
kompletnie
a co to znaczy, że zmiotło kompletnie?
no bo ja jestem serio
osobą
i to była przysięga
i to nie miało prawa się nie udać
no a co się dzieje
kiedy ty traktujesz to serią mówisz, że
to się nie ma prawa udać, wydaje mi się, że
jest to silną osobą
no i nawet te studia cię sprawdziły
no to co musi się dziać, żeby
żeby to wyszło nie serio
w takim odniesieniu
nie mogę tego opowiedzieć, bo nie chcę, żeby ta druga
strona się poczuła jakbyś obnażona
natomiast
no kompletnie jakby polegliśmy
nie i
nie było czego ratować
po prostu po roku
to była, to była jakaś fantazja
nasza
myśmy się nie mogli uwolnić nasz te historie
gdzie
zakochujesz się w pierwszej liceum
przez cały liceum po prostu się
zaczęliśmy się chyba rozwijać w innych kierunkach
co już było widać
na czwartym roku
ja już przestałam być taka
idealnie zakochana
no i myślę
że to moje poczucie, że
to myślę, że już wtedy czułam
że to co chce
to w jakim tempie chcę poznawać świat
to było zupełnie czymś innym

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

niż to czego on chciał
i to się
rozjechało
rozeszliśmy się
jak zdałam do szkoły teatralnej
po dwóch latach się znowu spotkaliśmy
i
na tyle beznadziejne były moje relacje
z facetami w szkole
że uległam temu snowi, że
może on jest na całe życie
i po prostu się hajnęliśmy
ale
jak ten ślub był jakiś dziwaczny
to znaczy
czuć było, że
to nie ma żadnych szans
teraz już to wiem
i takie mam wspomnienia z tej
jak się zaręczaliśmy i tak dalej
nie, to było fatalne
no ale też byłaś bardzo młodą dziewczyną
więc nic dziwnego
że dzisiaj możesz na to spojrzeć
w takiej optyce
no bo masz dużo więcej narzędzi
a wtedy po prostu patrzyłaś na to, że
to na pewno wiedziałaś
ale widziałaś, że przez środowisko
możesz nie być tak bardzo kochana
jak mogło ci się wydawać
Chodziło o to, że ja nie znalazłam
niczego romantycznego w relacjach
z mężczyznami w szkole
właściwie
wszystkie moje sytuacje były
jakieś porąbane kompletnie
byłam taką typową
ja nie wiem, dla jednych
może to wyglądać jak fan fatal
ale w środku, to co ja miałam
stop, na każdym kroku
nie było tak łatwo nabrać

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

że
zawsze on miał jakąś dziewczynę
to po prostu potem się
hajtał z kimś
to była
z naszą piosenkę oczy tej małej
jak dwa błękity
no to to była ja po prostu
nagrała się na wszystko
na wszystko
i przez dwa lata mnie tam przemaglowali tak
że jak się on
pojawił po dwóch czy po trzech
plus jeszcze sytuacja
z moim rokiem
no to po prostu
mówię, no nie, to jest jakiś człowiek
który ma jakiś
jakiś świat silny
wewnętrzny, jakiś ma zasady, ja go nam mówiłam
żebyśmy do siebie wrócili
i to kompletnie nie wyszło
i myślę, że to z gruntu było zawsze
zawsze ta relacja była silnie romantyczna
między nami
taka wichlowe wzgórze trochę
i że ten mit
przetrwiał i że myśmy
próbowali na nowo w niego uwierzyć
i to było bardzo tragiczne
bardzo
i dlatego to były
moje wichlowe wzgórze
że to po prostu
że ja poległam
że nie było czego zbierać
a ten mit się jakby obnażył
i to mnie zmiotło
ja po prostu
skruszyłam się
na proszek
ja chyba tak, można powiedzieć, że pierwszy raz
tak głęboko

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no i jak wstawiałaś z tego?
normalnie poszłam po pomoc do psycholog
psychoterapeutki
i bez pomocy
farmakologicznej po prostu tydzień
ciężko pracowałam, ona powiedziała
później mi po roku, jak już tego wyszłam
że bała się
czyli ja w ogóle wyjdę z tego
no i jak już wyszłam
z tego
to zdaje się po dwóch miesiącach
mój tata miał wypadek
i zginął, mając 49 lat
więc
ale byłam na to przygotowana
umiałam przeżyć te żałobę mega
i jakby wesprzeć
mojego brata i mamy
i po prostu
miała na to siłę
dzięki tej terapii na pewno
a powiedz, a ktoś cię wysłał na terapię?
czy to, czy ty
sama, wiesz, no bo też
to nie był taki czas jak dzisiaj, że o terapii mówić się
w mediach, mówić się o tym wszędzie
to jednak było coś takiego
gdzie jeszcze to się ocierało, że do wariatów
szczególnie, że jeżeli mówisz o farmakologii
to były rzeczy, które były dużo bardziej
społecznie
skomplikowane niż są dzisiaj
ja byłam już w takim stanie
myślę, że wielu ludzi to rozumie
że wiesz, jak nie wychodzisz 3 dni z łóżka
i czujesz
fizyczny ból
który wynika z psychiki
no to
słyszałam o tym, znaczy moja przyjaciółka
już
prowadziła swoją terapię

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i zapytałam, czy ta pani może jeszcze
mnie poprowadzić, po prostu ta pani się zgodziła
ale zanim się zgodziła, to ja
wyjechałam do Paryża
na miesiąc i pracowałam
w knajpie
i byłam przez miesiąc
tam sama
i to chyba też był
taki moment
jakiegoś, nie wiem, jakieś dziwne
spotkanie ze sobą, nie?
w ogóle wszystkie te trudne chwile
dzisiaj
jakoś są dla mnie piękne
to takie jest
to jest taka konfrontacja czołowa ze sobą
w momencie, kiedy masz
depresję
i kiedy decydujesz się pobyć tą depresją sam
w ogóle są, nie wiem, czy słyszałeś o tym
są takie metody, że się zamyka 3 dni
w ciemnej łazience
nie słyszałem o tym
i podobno to leczy z depresji
to jest jakiś obłęd
w ciemnej łazience, gdzie podsuwają ci tylko wodę
może w łazience, bo jest to ale to, nie?
ale chodzi o małe ciemne
pomieszczenie
w którym jesteś całkowicie sam
bez żadnych bodźców
wtedy wchodzisz w mrok
bo depresja jest de facto
znakiem, że uciekasz przed czymś
co
domaga się uznania w tobie
co domaga się przeżycia, nie?
no tak, ale to jest
piekielnie niepokojące, nie?
bo wracasz z tego paryża
gdzie ten paryż musiał być piekielnie smutny
w tym wszystkim, no bo masz wielkie marzenie

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no to nie wiesz, nie był
nie, jeździłam
kolega mi załatwił takie mieszkanie
jeździłam rowerem do roboty
no, co wracałam rowerem
też przez całą dzielnicę łacińską
to było zajebiste, to było
jakieś takie znowu w wiatr we włosach, rozumiesz?
jakby wiedziałam, że
po tym miesiącu
wrócę
fajne było to, że wyjechałam z tego miasta
z Krakowa
że jakby opuściłam siebie
byłam w takim nigdzie
do Limbo
nie byłam aktorką, nie byłam studentką
rozumiesz?
bo ja już byłam wtedy w starym
w etacie, a przestałam być w ogóle
wszystkie role, które miałam
odgrywałam, porzuciłam
i byłam wolna, bo byłam zajęta
na stopnie, codziennie
i ten rowerek
przez dużą część miasta
w tej z powrotem, czyli tam jakoś tam
pewnie po południu musiałam być w pracy
i wracałam w nocy
o jakiejś drugiej w nocy tym rowerem
i ta regularność, nie wiem, coś było
w tym dobrego i takiego przebiegającego
zresztą ja kocham
taki francuską kulturę, Paryż
więc to wszystko było dla mnie
to otoczenie było korzystne
jakby, no
ale nie miałeś takiego momentu
że
żeby mogłaś się w tym zakochać
w jakimś to, jeżeli mówisz, że czułaś wolność
że czułaś jakąś tam regularność
w tym Paryżu, że nie chciałaś tam budować

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

czegoś na nowo?
nie, dla mnie, wiesz, było coś takiego, że
ta pańna mnie czeka
i tam jest to moje rozwiązanie
i wąż ulgę, bo to było takie przejściowe, nie?
i ja miałam tak, że miałam o 17
we wtorek terapię
i żyłam od 17 we wtorku
do 17 we wtorek
czyli też byłaś bardzo mocno dojrzała
w tym wszystkim, no bo to są rzeczy
gdzie to jest tak jak tutaj łazience mówiłaś
no, no to
ty wiedziałaś, że to jest taki fragment
przejściowy
ale ta pani czeka, ta pani jest bardzo ważna
nie jest ważny, tu i teraz tylko ważna jest ta
ta pani
to jest taki długi dystans, nie?
jak ja widzę na przykład
mam gdzieś lubię chodzić
i jeżeli ja nie widzę punktu
do którego mam dojść, to się bardzo szybko irytuje
a jak widzę
w odległości, wiesz, bym widziała
wieżę Eiffla, nie wiem, Pałac Kultury
to idę
coś takiego jest we mnie
że ja po prostu pokonam każdy dystans
tylko muszę wiedzieć po co
i jaki jest kierunek
a zadawałaś sobie pytanie
po co rozpadło się małżeństwo
co ci to dało?
no, myślę, że
że razem
się przeprowadziliśmy
przez jakąś
teraz już coraz częściej
mówię o karmii, nie?
jakby jesteśmy znakomitymi triggerami
dla siebie po prostu
i świetnie się punktujemy

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

nawzajem swoich słabościach, wiesz
i
zdarza mi się
za
za uświadomieniem
i gdzie jeszcze mam słabość
miałem takie pytanie do ciebie
jakie zdarzenia ciebie w życiu zmieniły
no to wiem, że na pewno to
a jak
no bo z tego, co opowiadałaś o tacie
no to
taki wzór, nawet jak pytałem w tych szybkich pytaniach
to pierwszym wzór mężczyzn, powiedziałaś tata
no to pomimo tego, że byłaś
już po terapii
pomimo tego, że byłaś bardzo silna
i ty wiedziałaś też, co masz za sobą
jaki kawałek ciężarów przeniosłaś
no to jest jednak takie uderzenie
w której w pierwszej myśli wydaje mi się, że pojawia się kolejna wątpliwość
a nie to, co ty powiedziałaś, że
no dam radę
ale poczekaj, o czym mówię o rozwodzie
nie, o wypadku twojego tata
ojca?
no bo to może złamać
nawet jeżeli już jesteś po roku terapii
masz poukładane emocje
to jest raczej takie nadstawienie drugiego policzka
niż to, że idę
to nie był w wiadry we włosach
ale powiem ci rzecz dziwną, ponieważ
ja poczułam
rodzaj takiego
zachwyty to jest złe słowo
ale zachwyty
moim, na pewno zachwyty
moim, moim ojcem
w sensie takim, że ja wiedziałam, że się
to wszystko zabrzmi bardzo wysoko
ale tak, tak to przeżyłam
że się domknęło jego życie, teraz go widzę

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

w całości
to była osoba, którą kochałam najbardziej w życiu
najbardziej
nie wiem, mistycznie
romantycznie
nie był
to nie chodzi o to, że on był ideałem
choć myślę, że był bardzo lubiany
przez bardzo wielu ludzi
i doceniany i był wyjątkowy
był wyjątkowy w swojej
nonszelancji myślenia, w niezależności
w bardzo indywidualnej
ścieżce, którą pokonywał
w bardzo zwykłych warunkach
i ja po prostu
miałam ogromny szacunek do tego momentu
dla mnie to nie był moment
na moją rozpacz, znaczy ona była
w tym wszystkim, była bardzo silna
natomiast ja chciałam
uszanować ten moment
to znaczy
słyszałam tę brzęczą ciszę
w powietrzu
dla mnie po prostu
świat nie zawalił się
świat się zmienił
świat się mi objawił na nową
dzięki jego
nieobecności
jakby to co zostawił
tę strukturę po sobie
ona się domknęła jakby
i zobaczyłam
ten świat
mogłam rzeczywiście przez jego
szkiełko to zobaczyć
bo teraz on był całością
i to jest niesamowite moje doświadczenie
że dopiero jak umierasz
to kończy się twoja historia
i się jakby

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ta książka została skończona
jest też jakimś dziełem
mój ojciec skończył dzieło
i to nie był moment na to żebym ja powiedziała
dlaczego mnie zostawiłeś
albo nie wiem
każda inna reakcja
była
rozpacz był rozrywający
był straszny
ale był też w tym znowu
dla mnie jakiś obowiązek
zobaczenie kim był
ja jestem świadectwem
które po nim zostaje
po prostu
jak patrzysz w siebie dzisiaj
jako dorosłą kobietę
to co widzisz najbardziej staty w sobie
myśmy mieli
taki moment
w święta
gdzie sobie składaliśmy życzenie
i my sobie chyba nigdy nie złożyliśmy życzenie
bo od razu
łzy nam się cisnęły
coś takiego było
moment
sprawdzam
i to wzruszenie
jakiś takie
zawsze nas dopadało
mój tata myśli że miał duże problemy
z bliskością
bardzo duże
i miał ogromną w sobie tęsknotę
i była taka sytuacja kiedy
pijemy budeczkę
we czwórkę już
i on
nagle rzucił coś takiego
nikt mi nie przytula
w ogóle nie mamy kontaktu ze sobą

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i ja mówię tato
ty jesteś kwadratowy jak się ciebie przytula
jak ja wchodzę do pokoju
oglądasz telewizję
to nawet na mnie nie spojrzysz
ciebie się nie da zagadać o nic
i wyobraź sobie
że on zapamiętał te rozmowę
i na drugi dzień
jak weszłam do pokoju oglądam telewizję
i chciał rozmawiać
i to mi się w nim wydaje
do dziś piękne
że on wielu rzeczy nie wiedział
nie miał szansy pracować nad sobą
pamiętam jak mi zazdrościł
jak zaczęłam przygotować z jogą
zobaczyłam w jego oczach takie
wow tyle rzeczy jest fajne
to odkrycia w świecie
a on tylko po prostu ciężko pracował na nas
żebyśmy mogli przetrwać
i żebyśmy się wykształcili
i miał
taką tę sknotę poznawania świata
i nigdy tego właściwie nie zrobił
nie umiał tak zrobić
potem jak już miał czas
nie umiał znaleźć sobie tych możliwości
ale myślę że
to są jakieś takie dwie rzeczy
czyli ten rodzaj
jakiegoś takiego głębi
przeżywania świata
takie wzruszenia światem
czyli to nasze spojrzenie
w siebie to było coś takiego
jak się dotykali
jakiegoś czegoś takiego
czasem jest
wiesz jak to jest
jak cię coś zachwyci to czasem jest tak
że wieźnie cię w gardle

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

że masz takie
nie wytrzymam tego
ja miałam coś takiego jak mi patrzyłam w oczy
i nie wytrzymam
tej intensywności
tej głębi
i tego takiego
tej odległości jednak między nami
nie można tam dotrzeć
to nie można być jeszcze bliżej
czy w ogóle blisko
bo myślę że on miał ten kłopot
że trudno mógł być blisko
jakby czułam że on jest
ale w pewnej
pewnej odległości to nigdy nie było takie
wiesz
ale zobacz to jest tak jak
trochę o nim opowiadasz
to może my jesteśmy więźniami
swoich czasów
no bo
i dorastał
były takim kanonem męstwa
że to o czym ty mówisz
ale wiesz Jego brat
Jego brat
W. Hubert jest totalnie
człowiekiem bliskości
nie
ale zawsze był
mój tata miał czterech braci bo jeden też już
nie żyje i to są
pełni nie ludzie
a babcia myślę że była taką osobą
i z babcią miałam też
bardzo głęboki kontakt
i myślę że te wszystkie moje inklinacje
do filozofii
do mistycyzmu też
a ja mówię
o mistycyzmie
nie w kontekście religijnym

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

babcia akurat była religijna
ale ja tak przeżywam przyrodę na przykład
mistycznie dosyć
i ona najpiękniejsze wspomnienie
mojej babci które zapamiętałam
bo myśmy masę czasu spędziły
z sobą nie ułuskając fasolkę
i takie różne zscinając
kwiatki bo babcia
babcia była bardzo prostą osobą
ale miała w sobie
to ja przeczuwam że taki bardzo poetycki
świat i bardzo
bardzo ciekawy umysł
miała naprawdę spracowane ręce
była bardzo
właśnie miałam wrażenie że była myśląca
tylko nie umiała się tym dzielić
w żaden sposób by inaczej wyglądało
jej życie
i babcia miała problem z bliskością
i ona przekazała go mojemu tacie
może z tą umysłowością całą
może to taki dzień
i akurat do mnie
więc to nie jest jakiś taki rodzaj żalu
bo każdy człowiek
niesie swój ciężar
i wiesz mierzy się
każdy w mojej rodzinie się mierzy
po prostu wszyscy się mierzymy
i ja
wiesz
nawet ciężko mi o tym myśleć
że moja córka też się z czymś tam będzie mierzyła
sprzątam co mogę po drodze
ale no coś tam pewnie
zostawię
bo nigdy nie da się idealnie
to nie jest historię, to nie jest prawdę o życiu
a najpiękniejsze wspomnienie
mojej babci bo to chciałam powiedzieć
to wyobraź sobie i mam ten obraz

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

bo ona mi opowiedziała o swoim najpiękniejszym momencie
w życiu
i była lipowa aleje i ona jechała
w sukience z rowerem
i tyle
i ja po prostu mam jakiś obłąd w głowie na ten temat
ale nie dziwię się
bo najpiękniejsze w tym wszystkim
jest to
że tam jest niedomówienie
i to jest piękno w ogóle
to jest to bycie ze sobą w jakimś pędzie
w jakimś młodości
w jakiejś lekości, bo jest lato
bo pachną lipy
i to jest
jak byś miałam coś
uprawiałam seks
albo
zarobiłam
to jest bycie po prostu
takie potężne bycie przez duże B
i to jest świetne
a jak byś miała zapomnieć
że jesteś aktorką
równocześnie gwiazdą
a miałabyś się przedstawić człowiekowi jako człowiek
to jak byś się opisała
co cię charakteryzuje w twoim zdaniem
ja myślę, że to jest
jakaś siła
i wrażliwość
w jakiejś maksymalnej
znaczy, że
ja myślę, że to jest też mój kłopot
całe życie, że siła i wrażliwość
bo moja, ja sprawiam wrażenie
osoby bardzo silnej
i przez to
umyka ta wrażliwość
w sensie takim, że ja jestem
bywam atakowana
albo ludzie się nie obawiają

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

w jakiś bardzo obcesowy sposób
bo ja sama
się tak zachowuje
i tak się przedstawiam
a ja muszę sobie radzić
z konsekwencjami
we wnętrzu swoim
gdzie jestem totalnie
delikatna i krucha
i nie mówię tego, jestem taka delikatna
nie, to są po prostu
nie boli, nie
bo mnie boli
ale to ubierasz
po to, żeby czuć się w niej bardziej bezpieczna
no to jak to działa
znaczy, ja nie wiem, no tam może psycholog jakiś
jak posłucha twój spotkast
to już teraz by nie miał dużo danych
to tam, albo
nie wiem, sztuczna inteligencja
by wyprodukowała mój profil
i by powiedziała, jak to działa wszystko
może tak jest, natomiast mi się wydaje, że to jest coś
z czym się urodziłam, wiesz, że mam taką siłę
jeżeli ktoś wierzy
w gwiazdę astrologię
no to jeżeli ja jestem znakiem Zodiaku
a mam ryby
w astyndencie, to dokładnie to
nie, że czasem sobie myślę
kurczę, dlaczego ja nie jestem skuterniejsza
w działaniu czasami, nie
w zachowaniu, w tym, co mówię
tylko się tak narażam, tak się odkrywam
tak się po prostu
buzuje, tak staję
po prostu, nie wiem, za prawdą
albo za, powiedzmy, swoją
nie wiem, to też
i to mi tyle kosztuje
a mogłabym się schować
a mogłabym właśnie być księżniczką

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

a mogłabym
dać sygnał rzeczywistości, że
potrzebuję delikatności, nie
i nie robię tego
daję sygnał, że potrzebuję dostać morde
Wracamy do seksualności
a jakie masz słabości
słabości, a co to
co to w ogóle znaczy słabość
co jest twoja skala
słabość, nie, nie wiem
nie masz żadnej, no wiadomo
nie, ale słabości jako ja, jako osoba
jako człowiek
oj no właśnie, jestem
bardzo krytyczna
ale względem siebie czy innych
niestety to działa w dwie strony
wymagająca
bywa mokrutna
niecierpliwa
i myślę też, że
taką rzeczą z którą
do tą sobie nie poradziłam
to jest jednak
że mam jakieś takie
jakieś takie problemy
z poczuciem własnej wartości, wiesz
no tak mi się wydaje, że
gdybym go nie miała
to właśnie te cechy, które wymieniłam
przed chwilą nie byłyby
bo to są pewne cechy
które nabrzmiewają, nie
do roli
tej wady
ale to może być po prostu
taka cecha utrzymana
w ryzach
nie jest, może nie być wadą, wiesz
tylko może być jakąś cechą charakteru
natomiast te moje
taka reaktywność

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

moja
czasami
wynika stąd, że jakby czuję się chyba
zagrożona, wiesz
a chciałabyś się bez zmienić?
że zagrożona się czuję w tym, że
ja chyba nie
zaczynam widzieć dlaczego
że na przykład nie umiem oddzielić
tego co robią inni tak dokładnie
oddzielić od tego kim ja jestem
i co ja robię, nie, że biorę właśnie
tę odpowiedzialność z początku naszej rozmowy
za innych
w związku z czym czuję się też
w obowiązku się wypowiedzieć
albo
na tematy, na które nie powinnam, wiesz
bo jeżeli coś bierzesz na siebie
no to wtedy walczysz o to i tak dalej
a to jest cudze na przykład
i powinnam to odłożyć z szacunkiem
i powiedzieć
ok, to jest twoja sprawa, ja idę swoją ścieżką
i bardzo bym chciała się tego do
oduczyć, no
ale są jakieś płaszczyzny, gdzie chciałabyś się zmienić
że tak uczciwy byś mogła powiedzieć
nie chciałabym tego co mam
no nie chcę być odpowiedzialna za cudze
sprawy
chcę się tego nauczyć
żeby móc
lżyć delikatniej oceniać inny
i siebie
no właśnie wtedy to się wydarzy
kiedy nie będę brała tej odpowiedzialności
kiedy nie będę
też harcerką po prostu
że nie będę
się przyglądała
światu z akceptacją
i z takim ok, tak masz

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ok
i się zastanowię wtedy czy ja w ogóle chcę
w tym uczestniczyć, bo to jest
ta pozycja świetna
no tak, to prawda, jest dużo prostsza
dla nas samych
i możemy na coś dużo prostszego
patrzeć z tak samym zachwytem
jakby to było coś
zmieniającego świat na zawsze
tak, ale zobacz ile zyskujesz
w dzieńków czymś takiego
że na przykład ktoś
no wiele rzeczy wyprowadza mnie z równowagi
no nie, ale
na przykład ktoś coś robi i dla mnie to jest
nagle nie mam do tego stosunku
nie, że
no albo jest to trochę zabawne
i idę dalej, w ogóle jakby nie wchodząc
w to, to jest świetne
to jest po prostu dokładnie ta pozycja
w której chcę być wobec świata
ale robisz coś żeby być w takiej pozycji
tak, napracuję nad sobą
jak ciężko
a były takie sytuacje w twoim życiu
że nie zrobiłaś czegoś ze względu na
opinię otoczenia
no może
tego byłem
tak jak przygotowywałem się do tej rozmowy
to, to była taka rzecz gdzie
od razu się zacząłem zastanawiać
czy ty mogłaś coś porzucić
ze względu na to, że pomyślałaś, że ktoś
inny może to skrytykować
powiedzieć, że to jest niewłaściwe, niedobre
i nie powinnaś tego robić
chyba było tego mało bardzo
teraz sobie nie przypominam
nie ma żadnej rzeczy, której bym
żałowała, że nie zrobiłam, bo ktoś sobie coś pomyślał

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no niestety
nie ma taką skłonność do tych przekroczeń
i
nie interesuje mnie
ta opinia
w takim stopniu, żeby była dla mnie wiorząca
a kiedy ostatni raz przekroczyłaś
własną strefę komfortu
no nie wiem
mi się wydaje, że to prawie codziennie
się dzieje
jestem bezostannie w tym
szczerze mówiąc, to ja chyba potrzebuję się
trzymać komfortu
no właśnie, bo
to też by
to też było coś takiego, co jak
budowałem sobie gdzieś te rozmowy
to mi się też tak wydawało, że ty jesteś częściej
poza sferą komfortu
niż w samej sferze
że to jest tak jakby cały czas się boksowała
i sprawdzała
i w ogóle może chciała spróbować poszerzyć
to jest strefę komfortu, gdzie ja sobie tak to
wizualizowałem
że jakbym w obliczeniach robiła ciągle błąd
i chodzę do przodu zamiast się cofnąć
albo że po prostu chcesz coś odkrywać
żeby coś było bardziej twoje
że tak jakbyś chciała oswoić
jakiś element życia
żeby stał się bardziej twój
żeby ta po prostu mapa
z strefą komfortu była coraz większa
ze względu na poszerzające się po prostu
horyzontę, które poznajesz wychodząc
z tej strefy, tylko to jest tak, że
nigdy z niej nie korzystasz, a cały czas idziesz do przodu
cały czas po prostu poznajesz
tak ja sobie to wizualizowałem
a ty to opowiadasz o tym, o swoim życiu
które wiele razy cię sprawdzało

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

też nawet popatrz sobie
na to tak, że
kiedy patrzysz w lustrze
to wiesz ile twoje oczy widziały
no
mocne
i wiesz
co tam jest
i tak wydaje mi się, że kiedy
w tym podkaście ok, powiedziałaś dużo
ale taka prawda
twoja
jest tak szeroka
że czasami po prostu
mógłby być horyzont, mógłby być za mało
w twojej perspektywie
te wszystkie emocje
i to jak ja ci przed podkastem powiedziałem, że
ja nigdy nie miałem wrażenia
oglądając wywiady z tobą czy słuchając
że tam cię poznałem
że ja miałem wrażenie, że zawsze poznałem
artystkę
ale dla mnie najciekawsze było co ją stworzyło
a dzisiaj myślisz, że trochę tak?
no jasne, że tak
czyli uważasz, że udany
to na pewno
nie, to nie jest kruczata
jakaś jest, dlatego że jeżeli tak
to przedstawiłaś dzisiaj
no nie, że dla mnie to
było w ogóle mega ciekawe
i odkrywcze, że tak to przedstawiłaś
że ja się
że udało mi się przez ten czas ukryć
co chociaż to nie było moim celem
no nie
ale w trakcie tej rozmowy już też było tak, że
ja widziałem, że
ty wiesz gdzie idziemy
i ty mówisz, a choć tędy
i wiesz

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i w tym całym uroku i pięknie jak ty opowiadasz
da się zakochać
w tym, żeby móc z tobą porozmawiać
o interpretowaniu kina dzisiejszego
i lat sześćdziesiątych
to jest piękna rozmowa z tobą
to jest duży zaszczyt
móc z tobą w ten sposób porozmawiać
i wydaje mi się, że
bardzo łatwo jest przejść się tą ścieżką
którą ty chcesz iść
dużo trudniej jest przejść przez taką
kiedy opowiadasz
o tym co czujesz jak rozpada ci się
pierwsze małżeństwo
albo kiedy opowiadasz
o szkole teatralnej
i okej mówisz, że to było przedszkole
ale w swoich oczach widać dużo bólu
i rozczarowania
przecież dzisiaj możesz sobie z tego żartować
a wcześniej na pewno ci nie było do żartu
to nie, to było takie stanie nadurwiskiem
to było duże mocowanie się
i szarpanie
z jednej strony czułaś
w moim zdaniem tak jak wy opowiadasz tym
że odnalazłaś swoje miejsce
widziałaś, że jesteś w to dobra
miałaś dużą potrzebę tego
żeby się realizować
a zostajesz odtrącona przez ludzi
których traktowałaś jak bliskich
no i to
nawet jak mówisz w perspektywie tych relacji tam
że cały czas tak naprawdę
ktoś cię oszukiwał
nie było w tym wszystkim prawdy
i to, że wracasz do swojego pierwszego chłopaka
o którym opowiadasz w trakcie tej rozmowy
z wielkim zachwytem
no to przecież jest
szukasz tylko i wyłącznie ciepła

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

szukasz dobra i szukasz miejsca w którym czułaś się kochana
więc na to też
tak chciałem
chciałem spojrzeć, że
że ja wiedziałem, że nawet oglądając
te archiwalne rzeczy jak grałaś w teatrze
no to
przecież kiedy zostajesz oceny celującą
i tak dalej to wydaje mi się, że
taka dziewczyna gra z siebie
w tej mierze
no i przecież
dla mnie to wydawało się wtedy oczywiste
że jeżeli grasz z siebie
no to tam jest duży bałagan
ty uważasz, że to jest bałagan?
nie, nie, w sensie to jest
bo to jest bogactwo, też tak można to nazwać
ale bogactwem
chyba to się staje wtedy kiedy zaczynasz to układać
a wcześniej jest bałaganem
no takim dużym
dużym contentem
no bo zobacz jak mówisz o tym dziadku
wiesz raz o nim mówię
ale wiesz też jakby
a nie wiem, tak pomyślałam
że skoro już tak nakłółeś
to to jest taka historia, która chyba mnie stworzyła
i
ja wiem, może ktoś się z tym zidentyfikuje
no na pewno, bo
wydaje mi się, że takich historii jest więcej
tylko ty miałaś odwagę na to
w ten sposób spojrzeć
a dużo ludzi
robi to wszystko
tylko nie wierzę, że to wychodzi z tego
bo dobrze wiedzieć, z którego miejsca
to się stworzyło
i dlaczego podejmujemy takie decyzje
bo one często są nami
my to robimy po prostu od tak

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

a to gdzieś tam po prostu
rzutuje
na całe nasze życie dalej
no bo jeżeli ty
tak jest taki mój Pinocchio
odpoczony, który całe życie
po prostu gra
i taka dziewczynka
w której wtedy
ta wrażliwość mogła być rosnać jeszcze szybciej
no bo
no bo przecież to jest ból
przecież to nie jest przyjemne
to jest cierpienie wewnątrz
jeżeli ty mówisz, że o tym nie mówiłaś
no to zobacz ile obudowałaś wrażliwości
i smutku
który staje się refleksyjnością
z biegiem
z biegiem lat, więc dla mnie to jest
czymś czego ja szukałem
a nie mogłem znaleźć
i do tej rozmowy bo ja zastanawiałem się
skąd
bo
ta prawda o nas samych
jest czasami tym co ty
powiedziałaś, że jesteś
dzieckiem i patrzysz na
na deszcz i zastanawiasz się
jak to się stało
my czasami naprawdę jesteśmy z tego
że jesteśmy z dużo prostszych
z dużo mniejszych rzeczy
niż nam wszystkim
się
wydaje
a jak po co byłaś
był pierwszy mąż
jak wchodziłaś w następne relacje
to jakie miałaś Lęki
właśnie już się nauczyłam
na zawsze, że jak już będzie taka decyzja

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

a ja żeby się
znowu heightnąć, chociaż teraz
nie wiem czy to w ogóle jest
pomyśl na trzecią historię
to trzy razy sztuka
Kasia idźmy badałem
nie, nie, nie wiem
może to nie jest w ogóle
dobra opcja
czy ja wiem, ale tak chciałam
żeby było tak, że w momencie kiedy dostanę
ten pierścionek, że będę
poczuję w sobie takie totalne tak
no i tak się poczułam
nie, dostanę ten pierścionek
tak, bo ty nawet mówiłeś to w którymś z wywiadów
że jak Piotr jak się oświadczył, to sama
sama w ogóle byłaś taka
zachwycona tym jak ty to powiedziałaś
że to tak wybrzmiało, że tak bardzo tego chciałaś
tak, tak
po takiej sytuacji, kiedy koń z końców
się żegnacie, mówicie sobie, że
trzeba sobie podać rękę
to było, to był już
innego rodzaju ból niż
za pierwszym razem? No przede wszystkim
po prostu
za pierwszym
razem miałam naiwne myślenie, że
to jest, wiesz, to było
te wichro we wzór, a to było mega
romantyczne jakieś mitologia
po prostu zahaczona wręcz o dzieciństwo
prawie, nie, no bo i w pierwszej klasie
to jeszcze jesteś dzieckiem
więc jakby zburzył się cały świat
który zbudowałam
poza
moim domem, rodzinnym
nie i jakby
to był pomysł na całe życie
a tym razem jak wchodziłam w związek

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

z Piotrkim, to
powiedziałabym, że byłam już
ukształtowanym człowiekiem, nie
ja już naprawdę bardzo
byłam świadomą osobą
i jakby
chyba się nie załadowałam
całkowicie, znaczy nie byłabym
już w stanie, jakby
jestem na tyle spójna, że
nie byłabym w stanie dać się
wciągnąć w jakąś mitologię, wiesz, na temat
związku. Nie interesuję
mnie to w ogóle, ponieważ
tak jak mówiłam
że teraz mam takie wyobrazenie
od związku, że to są po prostu dwa
osobne byty, które
lubią
iść w jedną stronę, czy tam jak mówiliśmy
nie, że jakby
nie mam już wyobrażenia, że ja
tworzę jakiś jeden
byt z kimś, wiesz, co chodzi
i tutaj też
bardziej nas interesowało
i to, co lubimy w tej naszej historii
to jest to, kiedy wymyśliliśmy
sobie siebie, nie i
przez jakiś czas to naprawdę fajnie
funkcjonowało, czyli po prostu byliśmy
właśnie spójni w myśleniu, nie
i myślę, że
też było fajne to, że to nie było
tak, że ja czytałam Piotrka
scenariusz, czytałam moje
wiesz, że
po prostu
w ogóle nie było
takiej inklinacji, że wiesz, że on
nie może wyjechać, nie może iść z kumplami
i to w ogóle myślę, że
sobie dobrze to poukładaliśmy.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Życzuliśmy się razem, ale czuliśmy się też osobno i to jest tak warancja, że w momencie, kiedy kiedy się roz rozchodzi, że nie wiem jak jego jest historia inna, musiałby się jego zapytać, ale ja nie czuję się jakby czuć tą samą osobą cały czas i to jest warancja tego, że ja się nie rozpadnę już, nie, że ja mnie to nie zabiło to rozstanie. No dobrze, ale w tym galopie mówiliśmy o rozjechaniu to gdzie wy się rozjechaliście? No myślę, że rozjechaliśmy się wiesz w budowaniu jakby nie wiem, rodziny dojrzał go z wiązku, myślę, że dziecko nas też obciążało bardzo, że dopóki było, wiesz, byliśmy, nie wiem sami? My prowadziliśmy naprawdę bardzo śmieszne życie, bo byliśmy przy obiznesie tą alaholiucką parą, co sobie totalnie wymyśliliśmy w polskich warunkach i to było mega zajmujące i śmieszne, świetnie się tym bawiliśmy, dla mnie to nigdy nie było serio i myślę, że Piotr też miał taki zdrowy stosunek do tego, więc to był taki fan do tego mieliśmy ściśle grono naszych przyjaciół w którym mi się po prostu bawiliśmy set więc impreza impreza, impreza, do tego Piotrek siłownia, jaja, yoga, detox impreza i tak po prostu to życie było jedną wielką zabawą i akurat nasza

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

nasza cała
nie wiem, kariera wybuchła też
i jego, i moja, i razem, i osobno
więc mieliśmy dużo pieniędzy
dużo pracy, dużo
jakby
potwierdzenie od rzeczywistości wszystko
idzie dobrze, nie?
i myślę, że ten skok
w te dojrzałe decyzje
wiesz i założenie ludzi, no po prostu
okazało się, że to nie dla nas jest, nie?
A dlaczego w ogóle
no bo nawet w tych krótkich
pytaniach powiedziała, że nie zawsze marzyła się
rodzinie? Nigdy nie marzyła być
No właśnie, no to
jak to się stało? Z miłości
miłości, Piotrek marzył rodzinie
No i też, ty się poświęciłaś
rodzinie, bo powiedziałaś, że
to ty zrezygnowałaś z życia zabawu do domu?
A jak miałam, a jak inaczej zajść w ciąży
jak inaczej być w połogu, jak inaczej
po prostu
co wiem, nie mam wyjścia
nie? Ktoś musi zarabiać, on
wiesz
niezmieniony, nie? W trakcie
mojej ciąży po ciąży
niekarmiący przecież
to on był predycynowany
do tego, żeby
zarabiać na ten dom, a ja byłam
predycynowana do tego, żeby się
zajmować dzieckim i po prostu
to maleńkie stworzenie
nosić na rękach i chronić
tak to jest po prostu
A kiedy poczułeś, że macie
rzyństwo to może być to? No bo
tak jak mówisz, to trochę było Piotrka marzenie
żeby taka rodzina... No bo ja po prostu

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

miałam już swoje lata, bo ja rodziłam
mając 42, czyli to była
totalna końcówka, byłam bardzo w nim
zakochana i jego marzenie
naturalnie stało się
moim marzeniem
ja miałam takie coś, że
albo ja wiem
właśnie i tak w tym zostałam
i zaszłam w ciąży, albo ja wiem
to znaczy to była
jakby
ta
decyzja była taka świadoma i wiedzieliśmy
co robimy i tak dalej, natomiast
we mnie było, albo ja wiem
No jest dziwnego, no bo jeżeli mówisz, że
nigdy nie chciałaś? Nie, nie
nie jestem zachwycona w ogóle
rodzinom
No ale jak teraz się obudowujesz
dookoła... Wiesz, ja po prostu
ja jestem zachwycona moimi
teściami i
lubimy się bardzo do dziś, nie zrezygnowałam
zmówienia tato i mamu
bo ich po prostu lubię bardzo i
w ogóle ta pozycja jakoś fajnie
mieć dodatkowego tata iść do dodatkową mamę
a szczególnie kiedy się ich lubię
no, bardzo ich lubię jako ludzi
cieszę się, że chlenka ich ma i po prostu
no
jakby to się buduje wokół dziecka, nie?
że ona
potrzebuje rodzin
prosto i ja
biorę w tym udział, bo ona tego potrzebuje
Na co czujesz, kiedy idziesz na pierwszą randkę
z kimś nowym?
Dziwnie, znaczy
za pierwszym razem w ogóle to było
świetne

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

to było świetne, bo ja po prostu się poczułam tak jak się dawno nie czułam, no nie? Oczywiście skonfrontowałam się z tym, że jestem inną osobą dzisiaj niż 8 lat temu, bo 8 lat temu kiedy się poznałam z Piotrkim, to byłam jakąś panią strzą biznesu, jakąś panią po karierze teatralnej i to było takie to nie było aż tak duże, nie? Tak jak dzisiaj byłam z Piotrkim, to wszystko nie miało znaczenia a dzisiaj to ma znaczenie ma znaczenie to jaką sobie markę wybudowałam wiesz, że co nie zrobię, to jest na unecie i w każdym innym podług kozaczku i ja myślę, że to jest jakiś stres dla drugiej strony no i jakby ja nie niosę z sobą tej świadomości, ale potem jakby ta konfrontacja z rzeczywistością no jest trudna dla nie miałam dużo takich sytuacji ale miałam kilka i jakby i ani ja tego nie chcę, ani ta druga strona tego nie chcę, bo szczególnie jak jest niewiadoma jeszcze sytuacja i świeża sytuacja nie wiem, jakaś taka próbna powiedzmy dla każdej innej osoby jest to normalne, że się nie będzie bujać po prostu od razu nie przyjdzie do swoich przyjaciół i nie nie chcesz być widzianą po prostu, nie? no a ja jestem widziana

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no i
jakby nie jestem ostentacyjna
w tym, jakby raczej
się ukrywam, jeżeli coś się dzieje
no nie
i raczej myślę, że
jeżeli już jakby publika się dowie,
że z kim się jestem, to naprawdę z kimś będę
no nie, a nie, to będzie takie jednorazowe
ale ten pierwszy moment był super
jakby cofnęło mi się
wszystko
nie wiem, jak bym wróciła do takich
zupełnie
dziewiczych rejonów
to jest świetne
a od razu trafiłam w swojej głowie
w taki total romance
no nie, właśnie nie chcę słyszeć
no że wszystko
mi się wydaje takie romantyczne
takie romantyczne w takim dobrym filmie
gra mnie
z winkiem, z gotowaniem
z romantycznymi piosenkami
z kwiatami
z jechaniem, gdzie popadnie się
nie wiem, tak to sobie wyobrażam
i to jest świetne
to jest po prostu świetne
te pierwsze razy są po prostu
to jest obłędne
to uczucie
że ja myślałam, że już będę dokończyć
z jednej strony było obłędne to moje tak
w stosunku do Biodra
i było
no, było ten moment
prawdziwym szczęściem
i ta decyzja, i dobrze się z tym czułam
dobrze się czuliśmy z tym, że
podjęliśmy ją
i chciałam w niej wytrwać

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i jest to dla mnie bardzo przykre, że
że to się jednak nie udało
choć już to bardzo przykre, takie zmatowione
bo teraz nie do końca jest
mi bardzo przykre
bo po prostu może było
przez jakiś moment przykre
chyba już to przeżyłam
właśnie myślę, że
niedawno jakoś mi się to domknęło
że zaakceptowałam to, że to była jakaś
odcinek był, że potrzebowałam
potrzebowaliśmy siebie
na jakimś etapie rozwoju
że z tego powstała hella
i
a teraz idziemy dalej, no nie
i już to nie jest aż tak przykre, no bo
są te nowe doznania, które
wyobrażam sobie, że mogłabym
już nigdy tego nie mieć
nigdy pierwszy raz się z kimś nie całować
nigdy nie pić sobie winka
nigdy nie marzyć
o kimś nie słuchać piosenek
nie wiem, playlisty nie układać
pod tę osobę, nie wiedzieć czy zadzwonić
czy napisze
czy coś z tego w ogóle będzie
a mi się, ja niestety jestem mega romantyczna
i ja lecę, nie
ale w ogóle, jak o tym opowiadasz, to
zrobię, myślę ci to
że jesteś zobaczyła sam ten fragment
jaka to jesteś szczęśliwa, jak
o tym opowiadasz, a wydaje mi się też to idzie
z tego, że ty chyba nigdy siebie bardziej
nie kochałaś
i bardziej siebie nie rozumiałaś, tak nawet jak opowiadasz o tym
to brzmisz, jak taka osoba
nawet nawiązanie do tego, że jak byś grała
w dobrym filmie po prostu i taki fajny fragment
świata, który faktycznie

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

mógł już zostać za tarty
przez coś, a
jednak tu się otworzyły po prostu drzwi
do nowego
do nowej rzeczywistości
no wiesz, to chyba wszyscy mamy, że to
jest mega przyjemne i każdy, kto
wchodzi w związek taki małżeński, nie wiem
ma długi związek, to w pewnym momencie
no za tęskim za tym, nie
ale też długo dbałaś o to, bo
nawet opowiadałaś
chyba to było w uwadze, jak o tym, żeby
wychodzić na randki, żeby się ładnie uwielać
żeby cały czas dbać
no nie, myśmy mega o to dbać
no i ja nie zdążyłam za tęsknić
ja myślę, że po prostu
za takim właśnie, zapomniałam o tym
czy to jest, wiesz, że są te pierwsze
razy, że się po prostu nie myślałam o tym
jakoś sobie to wyciąłam z rzeczywistości
i jakby
nigdy nie potraktowałam
jako czegoś, co mam
i mogę już sobie tam, wiesz
rozsiąść
w fotelu i w ogóle mieć
w dupie, bo jakby chciałam
zawsze
no utrzymać
to napięcie i tak dalej, myślę, że
to nam się udawało
i inne rzeczy nas tam
zmęczyły, nie, i jakby
może ta
ten styl, który sobie wymyśliliśmy
nie trwał po prostu innych
wyzwań, no nie
może ja, nie wiem, może ja
do innych wyzwań nie jestem
słożana, nie, może ja jestem
słożana do romansu, ja wiem

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

no ale też to jest tak jak z przyjaciółmi
że czasami przyjaźnie mają
termin przydatności
i czasami pewnie też tak jest, a związek
to jest pewnego rodzaju przyjaźń
i czasami po prostu ludzie się rozjeżdżają
i po jednej jedzie, w lewo, w drugie
jedzie w prawo i nadal to
być właściwa droga, tylko po prostu z kimś
innym i wydaje mi się, że
najważniejsze jest w tym wszystkim
nie obrażać się na siebie i
czuć wdzięczność jednak, no bo
pomysł sobie, że to był fajny kawałek życia
nawet tak opowiadasz o tym, że
byliście stworzeni do pewnych rzeczy
i w pewnych rzeczach najprawdopodobniej ciężko byłoby
czuć taką satysfakcję, jak czuło się
tam z Piotrkim czy Piotrek z
tobą, ale zamykając
jego wątek, zmiierzając powój do końca
co dzisiaj sprawia, że czujesz, że żyjesz
na przykład strasznie mi się podobają te upały
uwielbiam, upały, no nie?
i cieszę się, że
ja wiem zmiany klimatyczne i tak dalej
ale jak mogę sobie wyjść
w sukience, wezbielizny
w kłapeczkach
i usiąść na kawie i tak po prostu
dla mnie upał to jest taki
status
jakiś doskonały, nie?
że jestem właśnie, że
nienawidzę zimna i nienawidzę, kiedy mi cierpnie
skóra i gdzieś się muszę chować
że to ciało jest wolne, jest takie
ogrzane, jest
zalana, rzeczywiste się z słońcem
i rozumiesz i po prostu
wszystko smakuje, nie?
to świetne. Czyli upał.
upał. Dobra, a teraz

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

już tak, chodźmy chociaż do filmu
i do twojej pracy zawodowej
coś będzie teraz ciekawego, zamiast
Klara wychodzi tak od izlkuna
to będzie na playerze, niedługo? To będzie na playerze
no, ale nie wiem czy niedługo, tak?
Ja nie mam, mi się wydaje, że
chyba gdzieś już to czytałem.
Tak, już się zapowiedzi.
No, będzie Klara, będzie
stary film z zeszłego roku, który miał mieć
w zeszłym roku swoją
premierę, czyli
O tych problemach seksualnych?
No, no, no.
Z super obsadą i też
ja zakochana w Piotrczku, tam jest
Last Time, można zobaczyć.
No.
No i będzie
seria
Kamiliterabury
z którą też napisałyśmy film
i miałyśmy ten film robić zeszłym
roku, ale jest tak zdolna, że napisała
sobie jeszcze po drodze serial i zrobiła
i ten serial będzie w Netflixie
i się nazywa Absolute Beginnersch
i ja zawsze przekręcę
po polsku, więc nie powiem też
no i w sierpniu
zaczynamy ten film
realizować, który napisałyśmy
we dwie,
pisałyśmy go, jak byłam w ciąży
skończyłyśmy, jak dziecko już się urodziło
no i domknęłyśmy te sprawy
wszystkie, wszystkie
i właściwie już jest cała obsada
i ruszamy.
A to jest dla jakiejś stacji czy?
To jest film popularny, mam nadzieję, że festiwalowy.
Ok, w ten sposób.

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

Powiedziałeś, że jest toś osobą,
która widzi swój potencjał.
Jakie on jest w rzeczywistości duży?
Jest bardzo duży, ale dopiero
teraz zaczynam rozumieć, jak duży
ponieważ
na poważnie
potraktowałam swoją ścieżkę
reżyserską i pisarską
że to mi się po prostu sprawdziło
to, co pisze
dla teatru
jakiś czas temu, parę lat temu
napisałam uwodziciela
i ten tekst wciąż mi się podoba, jest dobry
może do tego wrócę, może sama to jeszcze
zagram
a teraz w akademii napisałam
dla chłopaków
i teraz piszę
następną adaptację
i po prostu
wiesz, czuję, że
w pełni
realizuję swój potencjał
będąc zasterami
całościowo, totalnie
czegoś, co przeprowadzam
i mogę siebie umieścić w tym jako
aktorke i to jest też niesamowite
no i ten scenariusz też
jakby pisanie tego
scenariusza do filmu
z Camilo, ja buja bardzo lubię
w duecie też pisać
sprawiło, że jestem jako aktorka
dziwnie dobrze przygotowana
mam to tak, że mam pod skórą
i teraz mamy
wchodzimy w próby
a ja się boję próbować, bo po prostu boję się
że jestem za bardzo przygotowana
już jest, ta postać

i że ja już właściwie powinnam wejść
na plan
i Zywocz, jaki to jest totalne, nie?
pisząc
wiesz, w ogóle
jeżeli mam ten potencjał
żeby nieść to na ramionach, a też mi się to sprawdza
bo teraz byliśmy w Wenecji z chłopakami
pokazywaliśmy właśnie
Men's Talk
być może
wygraliśmy Grand Prix
w Bratysławie
na festiwalu teatralnym
i być może będziemy na stałe grać
w repertuarze jednego z teatrów
w Warszawie
i to się sprawdza, podczas premiery sobie pomyślałam
dobra, jak to będzie takie sobie
to oleje ten temat
nie będę reżyserowała, nie będę pisała
bo po co?
i w trakcie premiery od pierwszego momentu
były takie reakcje
ludzie w ogóle tak reagują na ten spektakl
niesamowicie i nie ułam uwierzyć
odwracałam, bo ze mną siedziała Rzaplińco Biszewski
która robiła światło do tego spektaklu
i ciągle to nie mówiłam
nie wierzę, nie wierzę
to się dzieje naprawdę, on żyje ten spektakl
no i wiesz
i po prostu myślę, że potencjał
jest duży i ja na razie
jeszcze jakiś czas temu bardzo nie śmiało
tam za zerkiałam
ale już teraz nie zerkam
nie śmiało, bo widzę jak mnie to stawia
w takim, ja czuję
że po prostu
tak jakbyś miało czucie, że płoniesz
tak w pełni, rozumiesz
jak robię próbę wznowieniową

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

ustawiam światła, nie wiem tam w Wenecji
mieliśmy różne temkopoty
i śmieszne i straszne i tak dalej
i jakby pokonujemy te kolejne
wiesz, oni pierwszy raz na świeżym powietrzu grali
to są w ogóle ludzie, których
wprowadziłam w zawód, co jest też piękne
wiesz, sześć miesięcy
pracowaliśmy nad tym spektaklem
robiłam mi warsztaty
uczyliśmy się od podstaw performatyki
i dzisiaj
grałam pierwszy spektakl
mieliśmy problemy z napisami
i również przez nich były problemy
to było mega śmieszne
ale też było z nośnością
ja wchodzę do nich i zaczynamy tu łączyć
co robimy z tą nośnością
mimo że sama nie grałam na świeżym powietrzu
nigdy, w takiej otwartej przestrzeni
ale miałam już do czynienia z bardzo różnymi salami
różnym potencjałem
jakby w Wiedniu
na przykład grałam w Burk Teater
i grali prób
a tam są trzy balkony
i nagle po prostu
zjadła mnie ta przestrzeń
musiałam wypracować nowe narzędzia
żeby po prostu być nośną w ogóle
widoczną i tak dalej
więc nagle wprowadziłam ich na scenę
przed spektaklem
poprawiliśmy te rzeczy, które tam nie działały
i trochę poprzesuwałam
grafię
dostosowaliśmy się do tej przestrzeń
mówię chłopaki spójście
do takim małym piadca
otoczeń
jakimiś kilkoma budynkami
i dalej szły od tego piadca

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

uliczki, nie?
i spójrzcie, czy wy jesteście w stanie ogarnąć
te przestrzeń?
ja i tak się rozgrętają
hmmm
tak
no właśnie, nie
musicie zacząć inaczej myśleć energetycznie
nie wyrzucamy, nie po prostu
nie próbujemy wypełnić tej przestrzeń
niemożliwe
tylko po prostu jesteście antenami
i ściągacie do siebie
każdego z widowni
po prostu ściągacie, wam piżo
po prostu ściągacie te energie
kumulujecie ją
i wiesz, że oni byli słyszalni
i w takich momentach okazuje się, że ja jestem reżyser
wiesz, że ja umiem to zrobić
umiem przewalczyć pewne
umiem
kształtować rzeczywistość, o to bym powiedziała
że to jest dobra reżyseria
to jest dobra rzeczywistość w pełni, nie?
branie za to wszystko w kontekście
całej mojej historii, którą
tych rzeczy, które tutaj opowiedziałam
to branie odpowiedzialności naprawdę teraz
ma sens, teraz ma sens jako matka
wiesz, pierwszy raz
i jedyny wezmę za kogoś
odpowiedzialność, bo jestem matką
i nigdy więcej za nikogo
nigdy nie wezmę
bo tylko ten fragment rzeczywistości
wymaga branie ode mnie odpowiedzialności
no i również reżyseria
jest takim miejscem, który jest odpowiednie
dobrania odpowiedzialności za kogoś
i ja za tych chłopców biorę odpowiedzialność
i za ten spektakl biorę odpowiedzialność
za ten tekst biorę odpowiedzialność

[Transcript] Żurnalista - Rozmowy bez kompromisów / Katarzyna Warnke. Depresja, śluby i motyle w brzuchu?

i to ma teraz sens
tak jak w czasie nie miało
czyli teraz to wszystko ma sens
jesteś szczęśliwa
mówisz, że czujesz się
że grasz w bardzo dobrym filmie
i uśmiechasz się
myśląc o jutrze
to piękna puenta
dziękuję Kasia